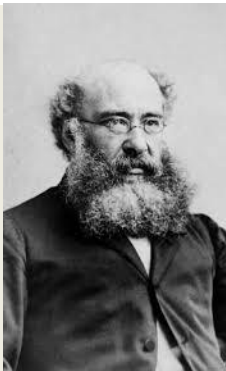

eZine of Modern Texts in Translation

Translation
Café

November 2015

Anthony Trollope

translated into Romanian by
MTTLC graduate Cristina Geantă

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

Editor-in-Chief
Violeta Baroană

ISSN 1842-9149

Issue 153
November 2015

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTL
© The University of Bucharest

Short story by **Anthony Trollope**
translated into Romanian by
MTTL graduate
Cristina Geantă

Reviser:
Mădălina Bănuțu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

November 2015

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

The Parson's Daughter of Oxney Colne

by Anthony Trollope

Fiica pastorului din Oxney Colne

traducere în limba română de

Cristina Geantă,

absolventă a MTTL

Translation
Café

November 2015

The prettiest scenery in all England—and if I am contradicted in that assertion, I will say in all Europe—is in Devonshire, on the southern and south-eastern skirts of Dartmoor, where the rivers Dart, and Avon, and Teign form themselves, and where the broken moor is half cultivated, and the wild-looking upland fields are half moor. In making this assertion I am often met with much doubt, but it is by persons who do not really know the locality. Men and women talk to me on the matter who have travelled down the line of railway from Exeter to Plymouth, who have spent a fortnight at Torquay, and perhaps made an excursion from Tavistock to the convict prison on Dartmoor. But who knows the glories of Chagford? Who has walked through the parish of Manaton? Who is conversant with Lustleigh Cleeves and Withycombe in the moor? Who has explored Holne Chase? Gentle reader, believe me that you will be rash in contradicting me, unless you have done these things.

There or thereabouts—I will not say by the waters of which little river it is washed—is the parish of Oxney Colne. And for those who wish to see all the beauties of this lovely country, a sojourn in Oxney Colne would be most desirable,

Cel mai încântător peisaj din întreaga Anglie—și, dacă nu mă înșel spunând aceasta, din toată Europa—este în Devonshire¹, în zonele mărginașe sudice și sud-estice ale Dartmoorului², unde se formează râurile Dart, Avon și Teign³ și unde mlaștina întreruptă e pe jumătate cultivată, iar regiunile montane sălbatice sunt pe jumătate mlăștinoase. Când spun asta, mă lovesc adesea de neîncredere, care vine însă din partea celor care nu cunosc prea bine locul. În această privință, mi se adresează bărbați și femei care au călătorit de-a lungul căii ferate dintre Exeter⁴ și Plymouth⁵, care au petrecut două săptămâni la Torquay⁶ și probabil au făcut o excursie de la Tavistock⁷ la închisoarea din Dartmoor⁸. Dar cine cunoaște splendorile Chagfordului⁹? Cine s-a plimbat prin parohia din Manaton¹⁰? Cine e familiarizat cu Lustleigh Cleeves și Withycombe¹¹ din ținutul mlăștinilor? Cine a explorat Holne Chase¹²? Dragă cititorule, crede-mă că te vei grăbi să mă contrazici dacă nu ai făcut aceste lucruri.

Acolo sau cam pe acolo—nu voi spune de apele cărui râșor e scăldată—se află parohia din Oxney Colne. Iar pentru aceia care doresc să vadă toate frumusețile acestei țări încântătoare, un popas în Oxney Colne ar fi binevenit, întrucât

seeing that the sojourner would then be brought nearer to all that he would wish to visit, than at any other spot in the country. But there is an objection to any such arrangement. There are only two decent houses in the whole parish, and these are—or were when I knew the locality—small and fully occupied by their possessors. The larger and better is the parsonage, in which lived the parson and his daughter; and the smaller is a freehold residence of a certain Miss Le Smyrger, who owned a farm of a hundred acres, which was rented by one Farmer Cloysey, and who also possessed some thirty acres round her own house, which she managed herself, regarding herself to be quite as great in cream as Mr. Cloysey, and altogether superior to him in the article of cider. “But yeu has to pay no rent, Miss,” Farmer Cloysey would say, when Miss Le Smyrger expressed this opinion of her art in a manner too defiant. “Yeu pays no rent, or yeu couldn't do it.” Miss Le Smyrger was an old maid, with a pedigree and blood of her own, a hundred and thirty acres of fee-simple land on the borders of Dartmoor, fifty years of age, a constitution of iron, and an opinion of her own on every subject under the sun.

călătorul va fi adus atunci mai aproape de tot ce și-ar dori să viziteze, mai mult decât oriunde în țară. Dar există o obiecție față de un asemenea aranjament. În toată parohia, sunt numai două case mai bune, iar acestea sunt—sau erau pe atunci când cunoșteam locul—mici și pe deplin locuite de proprietarii lor. Cea mai bună și spațioasă dintre ele e casa parohială în care locuiau pastorul și fiica acestuia, iar aceea mai mică e proprietatea funciară absolută¹³ a unei anumite domnișoare Le Smyrger, care deținea o fermă de o sută de acri, dată în arendă fermierului Cloysey; de asemenea, avea vreo treizeci de acri în jurul casei de care se ocupa singură, socotind despre sine că era aproape la fel de pricepută la smântână ca domnul Cloysey și chiar superioară lui în prepararea cidrului¹⁴. „Dar dumneata nu ești nevoită să plătești nicio arendă, domnișoară”, avea să spună fermierul Cloysey când domnișoara Le Smyrger își exprima părerea despre priceperea ei într-o manieră prea sfidătoare. „Nu plătești arendă, altfel n-ai putea face asta”. Domnișoara Le Smyrger era o fată bătrână cu o ascendență aparte, o sută treizeci de acri de pământ proprietate deplină la hotarele Dartmoorului, avea cincizeci de ani, o constituție de fier și păreri personale asupra oricărui subiect din lume.

And now for the parson and his daughter. The parson's name was Woolsworthy—or Woolathy as it was pronounced by all those who lived around him—the Rev. Saul Woolsworthy; and his daughter was Patience Woolsworthy, or Miss Patty, as she was known to the Devonshire world of those parts. That name of Patience had not been well chosen for her, for she was a hot-tempered damsel, warm in her convictions, and inclined to express them freely. She had but two closely intimate friends in the world, and by both of them this freedom of expression had now been fully permitted to her since she was a child. Miss Le Smyrger and her father were well accustomed to her ways, and on the whole well satisfied with them. The former was equally free and equally warm-tempered as herself, and as Mr. Woolsworthy was allowed by his daughter to be quite paramount on his own subject—for he had a subject—he did not object to his daughter being paramount on all others. A pretty girl was Patience Woolsworthy at the time of which I am writing, and one who possessed much that was worthy of remark and admiration, had she lived where beauty meets with admiration, or where force of character is remarked. But at Oxney Colne, on the borders of Dartmoor,

Iar acum să ne oprim asupra pastorului și a fiicei sale. Pastorul se numea Woolsworthy —sau Woolathy, după cum era pronunțat de toți cei care trăiau în preajma lui—Reverendul Saul Woolsworthy, iar fiica lui era Patience Woolsworthy, sau domnișoara Patty, după cum era cunoscută de lumea din părțile acelea ale Devonshire. Numele de Patience nu fusese ales foarte bine pentru ea, căci era o domnișoară temperamentală, aprinsă în convingerile sale și înclinată să și le exprime liber. Nu avea pe lume decât doi prieteni foarte apropiați și ambii îi permisesea pe deplin această libertate a expresiei, încă de când era mică. Domnișoara Le Smyrger și tatăl fetei erau obișnuiți, și în mare parte mulțumiți, cu felul ei de-a fi. Prima era la fel de liberă și de temperamentală ca și ea și, de vreme ce fiica îi permitea Dlui Woolsworthy să exceleze întru totul în ocupația sa—căci avea o ocupație—acesta nu avea nimic împotrivă ca fiica lui să exceleze în toate celelalte privințe. La vremea la care scriu, Patience Woolsworthy era o fată drăguță și avea ceea ce-ar fi putut s-o facă să fie remarcată și admirată, dacă ar fi trăit undeva unde frumusețea atrage admirația, sau tăria de caracter este luată în seamă. Dar în Oxney Colne, la hotarele Dartmoorului, erau puțini care s-o

there were few to appreciate her, and it seemed as though she herself had but little idea of carrying her talent further afield, so that it might not remain for ever wrapped in a blanket.

She was a pretty girl, tall and slender, with dark eyes and black hair. Her eyes were perhaps too round for regular beauty, and her hair was perhaps too crisp; her mouth was large and expressive; her nose was finely formed, though a critic in female form might have declared it to be somewhat broad. But her countenance altogether was wonderfully attractive—if only it might be seen without that resolution for dominion which occasionally marred it, though sometimes it even added to her attractions.

It must be confessed on behalf of Patience Woolsworthy, that the circumstances of her life had peremptorily called upon her to exercise dominion. She had lost her mother when she was sixteen, and had had neither brother nor sister. She had no neighbours near her fit either from education or rank to interfere in the conduct of her life, excepting always Miss Le Smyrger. Miss Le Smyrger would have done anything for her, including the whole management of her morals and of the parsonage household, had Patience been content with such an

aprecieze și părea că ea însăși nu prea se gândea să-și poarte calitățile departe de casă, încât să împiedice ca acestea să rămână de-a pururi ascunse sub o pătură.

Era o fată drăguță, înaltă și subțirică, cu ochii închiși la culoare și părul negru. Poate că ochii erau prea rotunzi pentru tipul de frumusețe clasică, iar părul prea cârlionțat; gura era mare și expresivă; nasul era delicat, deși un critic al formelor feminine ar fi putut să-l considere un pic prea lat. Dar privită în ansamblu, avea o înfățișare nespus de atrăgătoare—doar dacă nu era luată în calcul expresia aceea dominatoare, care uneori făcea notă discordantă, deși alteori chiar adăuga un plus farmecului său.

O mărturisire ar trebui făcută în numele lui Patience Woolsworthy, și anume că împrejurările din viața ei o îndemnaseră în mod categoric să fie dominatoare. La vârsta de șaisprezece ani își pierduse mama și nu avea frați. În preajma ei nu avea vecini care, din perspectiva educației sau a statutului, să poată interveni în parcursul vieții sale, cu excepția aceleiași domnișoare Le Smyrger. Domnișoara Le Smyrger ar fi făcut orice pentru ea, inclusiv să se ocupe cu totul de conduita ei morală și de treburile gospodărești din parohie, dacă Patience

arrangement. But much as Patience had ever loved Miss Le Smyrger, she was not content with this, and therefore she had been called on to put forth a strong hand of her own. She had put forth this strong hand early, and hence had come the character which I am attempting to describe. But I must say on behalf of this girl that it was not only over others that she thus exercised dominion. In acquiring that power she had also acquired the much greater power of exercising rule over herself.

But why should her father have been ignored in these family arrangements? Perhaps it may almost suffice to say, that of all living men her father was the man best conversant with the antiquities of the county in which he lived. He was the Jonathan Oldbuck of Devonshire, and especially of Dartmoor, without that decision of character which enabled Oldbuck to keep his womenkind in some kind of subjection, and probably enabled him also to see that his weekly bills did not pass their proper limits. Our Mr. Oldbuck, of Oxney Colne, was sadly deficient in these. As a parish pastor with but a small cure, he did his duty with sufficient energy to keep him, at any rate, from reproach. He was kind and charitable to the poor,

ar fi fost mulțumită cu un asemenea aranjament. Dar oricât de mult ar fi îndrăgit-o pe domnișoara Le Smyrger, nu era încântată de această idee și, prin urmare, a simțit nevoia să-și exercite ea însăși autoritatea. Își manifestase această autoritate de mai mult timp și astfel s-a conturat personajul pe care încerc să-l descriu. Dar trebuie să spun, în numele acestei fete, că nu îi domina în felul acesta doar pe ceilalți. Pentru a ajunge la o asemenea forță, dobândise totodată puterea și mai mare de a-și exercita autoritatea chiar asupra ei.

Dar oare de ce tatăl ei nu trebuia să fie implicat în aceste chestiuni familiale? Poate că e suficient să spunem că, dintre toți bărbații în viață, tatăl său era cel mai bine familiarizat cu antichitățile din comitatul în care trăia. Era acel Jonathan Oldbuck¹⁵ din Devonshire, și mai ales din Dartmoor, dar fără acea tărie de caracter care-i îngăduia lui Oldbuck să-și supună oarecum femeile și probabil îi permitea să observe totodată că facturile lui săptămânale nu treceau de limitele impuse de ele. Din păcate, Oldbuck al nostru din Oxney Colne era nepriceput în aceste privințe. Ca pastor de parohie cu puțini enoriași, își îndeplinea sarcinile destul de energic încât, pentru orice eventualitate, să nu i se reproșeze nimic. Era blând și

punctual in his services, forbearing with the farmers around him, mild with his brother clergymen, and indifferent to aught that bishop or archdeacon might think or say of him. I do not name this latter attribute as a virtue, but as a fact. But all these points were as nothing in the known character of Mr. Woolsworthy, of Oxney Colne. He was the antiquarian of Dartmoor. That was his line of life. It was in that capacity that he was known to the Devonshire world; it was as such that he journeyed about with his humble carpet-bag, staying away from his parsonage a night or two at a time; it was in that character that he received now and again stray visitors in the single spare bedroom—not friends asked to see him and his girl because of their friendship—but men who knew something as to this buried stone, or that old land-mark. In all these things his daughter let him have his own way, assisting and encouraging him. That was his line of life, and therefore she respected it. But in all other matters she chose to be paramount at the parsonage.

Mr. Woolsworthy was a little man, who always wore, except on Sundays, grey clothes—clothes of so light a grey that

mărinimos cu săracii, riguros cu slujbele, indulgent cu fermierii din preajma sa, blajin cu frații din cler și aproape complet indiferent la ce ar putea gândi sau spune despre el cutare episcop sau arhidiacon. Nu menționez această ultimă trăsătură ca pe o virtute, ci ca pe un fapt. Dar toate aceste aspecte nu însemnau decât o parte din caracterul binecunoscut al dlui Woolsworthy, din Oxney Colne. El era anticarul¹⁶ din Dartmoor. Acesta era stilul său de viață. Așa era cunoscut de către lumea din Devonshire; și în această calitate călătorea cu geanta sa umilă de voiaj, petrecând câte o noapte-două departe de parohia sa; în această postură, primea câteodată oaspeți rătăciți în singurul dormitor liber—nu veneau prieteni care doreau să-l vadă pe el ori pe fiica sa, în numele prieteniei care-i lega—ci oameni care știau câte ceva despre cutare lespede îngropată, sau cutare bătrână piatră de hotar. În toate aceste privințe, fiica sa îl lăsa să facă ce voia, ajutându-l și încurajându-l. Acela era felul său de a trăi și, prin urmare, ea îl respecta. Dar în toate celelalte chestiuni, ea prefera să exceleze în parohie.

Dl. Woolsworthy era un bărbat mărunțel care purta mereu, cu excepția duminicilor, haine cenușii—de un cenușiu

they would hardly have been regarded as clerical in a district less remote. He had now reached a goodly age, being full seventy years old; but still he was wiry and active, and shewed but few symptoms of decay. His head was bald, and the few remaining locks that surrounded it were nearly white. But there was a look of energy about his mouth, and a humour in his light grey eye, which forbade those who knew him to regard him altogether as an old man. As it was, he could walk from Oxney Colne to Priestown, fifteen long Devonshire miles across the moor; and he who could do that could hardly be regarded as too old for work.

But our present story will have more to do with his daughter than with him. A pretty girl, I have said, was Patience Woolsworthy; and one, too, in many ways remarkable. She had taken her outlook into life, weighing the things which she had and those which she had not, in a manner very unusual, and, as a rule, not always desirable for a young lady. The things which she had not were very many. She had not society; she had not a fortune; she had not any assurance of future means of livelihood; she had not high hope of procuring for herself a position in life by marriage; she had not that excitement and

atât de deschis încât cu greu ar fi fost socotite haine de cleric într-o eparhie mai puțin izolată. Ajunsesese acum la o vârstă onorabilă, având chiar șaptezeci de ani; dar era încă vânjos și energic, dând doar puține semne de îmbătrânire. Era chel și puținele șuvițe de păr care-i înconjurau capul erau aproape albe. Dar gura sa avea o expresie energică, iar ochii săi gri deschis emanau buna dispoziție, ceea ce-i împiedica pe cunoscuții săi să-l privească doar ca pe un bătrân. Ca atare, putea să meargă de la Oxney Colne la Priestown, parcurgând cincisprezece mile¹⁷ bune prin Devonshire, peste mlaștină; și făcând asta, nu putea fi considerat prea bătrân pentru muncă.

Dar povestea noastră de acum se va concentra mai mult asupra fiicei decât asupra lui. Cum am mai spus, Patience Woolsworthy era o fată drăguță și, în multe privințe, remarcabilă. Își formase propria perspectivă asupra vieții, punând în cumpănă lucrurile pe care le avea și cele pe care nu le avea, într-o manieră foarte neobișnuită și, de regulă, nu întotdeauna potrivită pentru o tânără. Lucrurile care-i lipseau erau numeroase. Nu avea companie, nu avea avere, nu avea nicio garanție că va putea să se întrețină în viitor, nu avea speranțe prea mari că va dobândi un statut în viață prin

pleasure in life which she read of in such books as found their way down to Oxney Colne Parsonage. It would be easy to add to the list of the things which she had not; and this list against herself she made out with the utmost vigour. The things which she had, or those rather which she assured herself of having, were much more easily counted. She had the birth and education of a lady, the strength of a healthy woman, and a will of her own. Such was the list as she made it out for herself, and I protest that I assert no more than the truth in saying that she never added to it either beauty, wit, or talent.

I began these descriptions by saying that Oxney Colne would, of all places, be the best spot from which a tourist could visit those parts of Devonshire, but for the fact that he could obtain there none of the accommodation which tourists require. A brother antiquarian might, perhaps, in those days have done so, seeing that there was, as I have said, a spare bedroom at the parsonage. Any intimate friend of Miss Le Smyrger's might be as fortunate, for she was also so provided at Oxney Combe, by which name her house was known. But Miss Le Smyrger was not given to extensive hospitality, and it was only to those who were bound to her, either by ties of blood or of very old

căsătorie, nu avea acel entuziasm și plăcere de a trăi despre care citea în cărțile care ajungeau până la parohia din Oxney Colne. Ar fi ușor de adăugat la listă lucrurile care-i lipseau. Iar această listă, întoarsă împotriva ei, și-o întocmea în cel mai energic mod cu putință. Ceea ce avea, sau ceea ce era convinsă că are, era mult mai ușor de luat în calcul. Avea originile și educația unei doamne, forța unei femei viguroase și o voință de fier. Cam așa arăta lista pe care și-o făcea pentru sine și declar solemn, spunând numai adevărul, că niciodată nu a adăugat la ea frumusețea, înțelepciunea sau talentul.

Am început această relatare spunând că, dintre toate locurile, Oxney Colne ar fi cel mai bun punct de unde un turist ar putea vizita acele părți ale Devonshire, dacă nu i-ar fi imposibil să obțină găzduire acolo, după cum cer călătorii. Un frate anticar ar fi putut, probabil, să facă asta în acele zile, văzând că acolo se găsea, după cum am mai spus, un dormitor liber la parohie. Orice prieten apropiat de-al domnișoarei Le Smyrger ar putea să aibă de asemenea noroc, căci și ea dispunea de cele necesare în Oxney Combe, așa cum era numită casa ei. Dar domnișoarei Le Smyrger nu-i stătea în fire să fie prea ospitalieră și le deschidea bucuroasă ușa numai celor cu

friendship, that she delighted to open her doors. As her old friends were very few in number, as those few lived at a distance, and as her nearest relations were higher in the world than she was, and were said by herself to look down upon her, the visits made to Oxney Combe were few and far between.

But now, at the period of which I am writing, such a visit was about to be made. Miss Le Smyrger had a younger sister who had inherited a property in the parish of Oxney Colne equal to that of the lady who lived there; but this the younger sister had inherited beauty also, and she therefore, in early life, had found sundry lovers, one of whom became her husband. She had married a man even then well to do in the world, but now rich and almost mighty; a Member of Parliament, a lord of this and that board, a man who had a house in Eaton Square, and a park in the north of England; and in this way her course of life had been very much divided from that of our Miss Le Smyrger. But the Lord of the Government Board had been blessed with various children; and perhaps it was now thought expedient to look after Aunt Penelope's Devonshire acres. Aunt Penelope was empowered to leave them to whom she pleased;

care avea fie legături de sânge, fie legături vechi de prietenie. Dat fiind că vechii săi prieteni erau foarte puțini la număr și aceștia trăiau departe, iar rudele sale cele mai apropiate erau mai bine poziționate în societate decât ea și, după spusele sale, o priveau de sus, vizitele la Oxney Combe erau puține și foarte rare.

Însă acum, la vremea la care scriu, chiar urma să aibă loc o asemenea vizită. Domnișoara Le Smyrger avea o soră mai mică, moștenitoare a unei proprietăți în parohia din Oxney Colne echivalentă cu aceea deținută de doamna care trăia acolo. Dar această soră mai mică moștenise și frumusețe și, prin urmare, avusese diferiți pretendenți în tinerețe, dintre care unul i-a devenit soț. Se măritase cu un bărbat care o ducea bine chiar și la vremea aceea, dar care acum era bogat și aproape puternic: un membru al Parlamentului, un lord în cutare și cutare consiliu, un bărbat care avea o casă în Eaton Square¹⁸ și un parc în nordul Angliei. Și astfel, viața ei luase o turnură foarte diferită de cea a domnișoarei noastre Le Smyrger. Dar lordul Consiliului Guvernamental fusese binecuvântat cu mulți copii și poate că acum era avantajos să se îngrijească de acrii de pământ ai mătușii Penelope din Devonshire. Mătușa Penelope

and though it was thought in Eaton Square that she must, as a matter of course, leave them to one of the family, nevertheless a little cousinly intercourse might make the thing more certain. I will not say that this was the sole cause of such a visit, but in these days a visit was to be made by Captain Broughton to his aunt. Now Captain John Broughton was the second son of Alfonso Broughton, of Clapham Park and Eaton Square, Member of Parliament, and Lord of the aforesaid Government Board.

"And what do you mean to do with him?" Patience Woolsworthy asked of Miss Le Smyrger when that lady walked over from the Combe to say that her nephew John was to arrive on the following morning.

"Do with him? Why, I shall bring him over here to talk to your father."

"He'll be too fashionable for that; and papa won't trouble his head about him if he finds that he doesn't care for Dartmoor."

"Then he may fall in love with you, my dear."

"Well, yes; there's that resource at any rate, and for your sake I dare say I should be more civil to him than papa. But

avea dreptul să-i lase cui dorea ea și, deși în Eaton Square se credea că trebuie, cum e și firesc, să-i lase unui membru al familiei, totuși o mică intervenție ca între veri ar fi putut să facă lucrurile mai sigure. Nu voi spune că era unicul motiv al unei astfel de vizite, dar zilele acestea căpitanul Broughton urma să vină la mătușa lui. Cât despre căpitanul John Broughton, acesta era cel de-al doilea fiu al lui Alfonso Broughton, din Clapham Park¹⁹ și Eaton Square, membru al Parlamentului și lord în Consiliul Guvernamental menționat anterior.

- Și ce ai de gând să faci cu el? o întreabă Patience Woolsworthy pe domnișoara Le Smyrger când aceasta venea din Combe ca să-i spună că nepotul ei John urma să sosească a doua zi de dimineață.

- Să fac cu el? Cum, o să-l aduc pe aici să stea de vorbă cu tatăl tău.

- Va fi prea rafinat pentru asta, iar tata nu-și va bate capul cu el dacă află că nu este interesat de Dartmoor.

- Atunci poate că se va-ndrăgosti de tine, draga mea.

- Ei, da; în orice caz, există această posibilitate și de dragul tău îndrăznesc să spun că o să fiu mai amabilă cu el

he'll soon get tired of making love to me, and what you'll do then I cannot imagine."

That Miss Woolsworthy felt no interest in the coming of the Captain I will not pretend to say. The advent of any stranger with whom she would be called on to associate must be matter of interest to her in that secluded place; and she was not so absolutely unlike other young ladies that the arrival of an unmarried young man would be the same to her as the advent of some patriarchal paterfamilias. In taking that outlook into life of which I have spoken, she had never said to herself that she despised those things from which other girls received the excitement, the joys, and the disappointment of their lives. She had simply given herself to understand that very little of such things would come her way, and that it behoved her to live—to live happily if such might be possible—without experiencing the need of them. She had heard, when there was no thought of any such visit to Oxney Colne, that John Broughton was a handsome, clever man—one who thought much of himself, and was thought much of by others—that there had been some talk of his marrying a great heiress, which marriage, however, had not taken place through unwillingness

decât tata. Dar curând se va plictisi să-mi tot facă curte și nu pot să-mi dau seama ce vei face atunci.

Nu pretind să spun că domnișoara Woolsworthy era complet indiferentă la sosirea căpitanului. Venirea oricărui străin cu care ar fi fost nevoită să se întrețină trebuia să fie o chestiune care să-i stârnească interesul în acel loc izolat; iar ea nu se deosebea atât de mult de celelalte fete, încât sosirea unui tânăr necăsătorit să îi pară la fel ca venirea unui venerabil paterfamilias²⁰. Adoptând acea perspectivă asupra vieții, pe care am amintit-o, nu-și spusese niciodată că disprețuia acele lucruri care pentru alte fete erau sursă de entuziasm, bucurii și dezamăgiri în viețile lor. Pur și simplu, își impusese să înțeleagă că foarte puține asemenea lucruri aveau să-i iasă în cale și că era de datoria ei să trăiască—să trăiască fericită dacă acest lucru era cu putință—fără să le ducă dorul. Auzise, pe vremea când nimeni nu se gândea la o asemenea vizită în Oxney Colne, că John Broughton era un tânăr chipeș și inteligent—unul care avea o părere foarte bună despre sine și despre care și ceilalți gândeau numai lucruri bune—, că avuseseră loc anumite discuții cu privire la căsătoria lui cu o moștenitoare importantă, căsătorie care oricum nu avusese loc

on his part, and that he was on the whole a man of more mark in the world than the ordinary captain of ordinary regiments.

Captain Broughton came to Oxney Combe, stayed there a fortnight—the intended period for his projected visit having been fixed at three or four days,—and then went his way. He went his way back to his London haunts, the time of the year then being the close of the Easter holidays; but as he did so he told his aunt that he should assuredly return to her in the autumn.

“And assuredly I shall be happy to see you, John—if you come with a certain purpose. If you have no such purpose, you had better remain away.”

“I shall assuredly come,” the Captain had replied, and then he had gone on his journey.

The summer passed rapidly by, and very little was said between Miss Le Smyrger and Miss Woolsworthy about Captain Broughton. In many respects—nay, I may say, as to all ordinary matters, no two women could well be more intimate with each other than they were,—and more than that, they had the courage each to talk to the other with absolute truth as to

din cauza împotrivirii sale și că în general era un bărbat care se făcea mult mai bine remarcat în societate decât căpitanii banali de la regimentele obișnuite.

Căpitanul Broughton a venit în Oxney Combe, a stat acolo două săptămâni—perioada estimată pentru vizita sa planificată fiind de trei sau patru zile—, după care a plecat. S-a dus înapoi în locurile din Londra pe care le frecventa adesea, fiind atunci tocmai perioada de sfârșit a sărbătorilor de Paști. Dar înainte de a face asta, i-a spus mătușii sale că se va întoarce negreșit la ea în toamnă.

- Și negreșit voi fi bucuroasă să te revăd, John—dacă vii cu anumite intenții. Dacă nu ai nicio astfel de intenție, mai bine să nu vii.

- Voi veni cu siguranță, îi răspunsese căpitanul, după care pornise în călătoria sa.

Vara a trecut repede, iar domnișoara Le Smyrger și domnișoara Woolsworthy n-au vorbit foarte multe despre căpitanul Broughton. În multe privințe—adică vreau să spun, în toate chestiunile obișnuite—, nu se găseau două femei mai bune confidente decât erau ele; și, mai mult decât atât, aveau curajul să-și vorbească una alteia cu o sinceritate absolută despre

things concerning themselves – a courage in which dear friends often fail. But nevertheless, very little was said between them about Captain John Broughton. All that was said may be here repeated.

“John says that he shall return here in August,” Miss Le Smyrger said as Patience was sitting with her in the parlour at Oxney Combe, on the morning after that gentleman's departure.

“He told me so himself,” said Patience; and as she spoke her round dark eyes assumed a look of more than ordinary self-will. If Miss Le Smyrger had intended to carry the conversation any further, she changed her mind as she looked at her companion. Then, as I said, the summer ran by, and towards the close of the warm days of July, Miss Le Smyrger, sitting in the same chair in the same room, again took up the conversation.

“I got a letter from John this morning. He says that he shall be here on the third.”

“Does he?”

“He is very punctual to the time he named.”

“Yes; I fancy that he is a punctual man,” said Patience.

lucrurile care le priveau pe amândouă, curaj pe care prieteni dragi adesea nu îl au. Cu toate acestea, nu și-au spus foarte multe despre căpitanul John Broughton. Tot ce și-au spus poate fi reprodus aici.

- John spune că se va întoarce aici în august, zise domnișoara Le Smyrger, în timp ce Patience ședea alături de ea în salonașul din Oxney Combe, în dimineața după plecarea tânărului domn.

- Mi-a zis și mie asta chiar el, spuse Patience; iar când vorbea, ochii săi rotunzi și întunecați căpătau o expresie de încăpățănare mai mult decât obișnuită. Dacă domnișoara Le Smyrger avusese intenția să continue conversația, aceasta se răzgândi când se uită la tovarășa ei. Apoi, cum am mai zis, vara trecu în goană și, spre sfârșitul zilelor calde de iulie, domnișoara Le Smyrger, șezând pe același scaun în aceeași încăpere, reluă conversația.

- Am primit o scrisoare de la John în dimineața asta. Zice că va fi aici pe data de trei.

- Serios?

- Este foarte punctual cu privire la data menționată.

- Da, îmi închipui că e un om punctual, spuse Patience.

"I hope that you will be glad to see him," said Miss Le Smyrger.

"Very glad to see him," said Patience, with a bold clear voice; and then the conversation was again dropped, and nothing further was said till after Captain Broughton's second arrival in the parish.

Four months had then passed since his departure, and during that time Miss Woolsworthy had performed all her usual daily duties in their accustomed course. No one could discover that she had been less careful in her household matters than had been her wont, less willing to go among her poor neighbours, or less assiduous in her attentions to her father. But not the less was there a feeling in the minds of those around her that some great change had come upon her. She would sit during the long summer evenings on a certain spot outside the parsonage orchard, at the top of a small sloping field in which their solitary cow was always pastured, with a book on her knees before her, but rarely reading. There she would sit, with the beautiful view down to the winding river below her, watching the setting sun, and thinking, thinking, thinking—thinking of something of which she had never

- Sper că te vei bucura să-l vezi, zise domnișoara Le Smyrger.

- Voi fi foarte bucuroasă, spuse Patience cu o voce clară și apăsată. Apoi renunțară din nou la conversație și nu-și mai spuseră nimic decât după a doua vizită a căpitanului Broughton în parohie.

Trecuseră patru luni de la plecarea lui, iar în acel timp domnișoara Woolsworthy își îndeplinise toate sarcinile sale zilnice în mod obișnuit. Nimeni nu putea să observe că fusese mai neglijentă cu treburile casnice decât îi fusese obiceiul, mai puțin dornică să treacă pe la vecinii săi săraci sau că-i acorda mai puțină atenție tatălui său. Cu toate acestea, în mințile celor apropiați exista sentimentul că o mare schimbare survenise în viața ei. Aceasta obișnuia să-și petreacă serile lungi de vară într-un loc anume, dincolo de livada parohiei, în vârful unei mici coline unde întotdeauna păștea singura lor vacă. Ținea o carte pe genunchi, dar rareori citea. Stătea acolo, în peisajul acela minunat cu râul care șerpuia în vale, privind apusul de soare și gândindu-se, gândindu-se, gândindu-se—gândindu-se la ceva despre care nu vorbise niciodată. Adeseori, domnișoara Le Smyrger se ducea după ea acolo și uneori trecea pe lângă ea

spoken. Often would Miss Le Smyrger come upon her there, and sometimes would pass by her even without a word; but never—never once did she dare to ask her of the matter of her thoughts. But she knew the matter well enough. No confession was necessary to inform her that Patience Woolsworthy was in love with John Broughton—ay, in love, to the full and entire loss of her whole heart.

On one evening she was so sitting till the July sun had fallen and hidden himself for the night, when her father came upon her as he returned from one of his rambles on the moor.

“Patty,” he said, “you are always sitting there now. Is it not late? Will you not be cold?”

“No papa,” she said, “I shall not be cold.”

“But won't you come to the house? I miss you when you come in so late that there's no time to say a word before we go to bed.”

She got up and followed him into the parsonage, and when they were in the sitting-room together, and the door was closed, she came up to him and kissed him.

“Papa,” she said, “would it make you very unhappy if I

fără nici un cuvânt; însă niciodată—nici măcar odată nu a îndrăznit s-o întrebe la ce se gândea. Dar știa foarte bine ce anume o frământa. Nu era nevoie de nicio confesiune ca să-și dea seama că Patience Woolsworthy era îndrăgostită de John Broughton—vai, îndrăgostită până peste cap.

Într-una din seri, ședea astfel până când soarele de iulie asfințise și se ascunsese, îngăduind nopții să se aștearnă, când tatăl ei a venit la ea, după una din plimbările sale prin ținutul mlăștinos.

- Patty, îi zise el, acum stai mereu acolo. Nu e târziu? N-o să-ți fie frig?

- Nu, tată, îi răspunse ea. N-o să-mi fie frig.

- Dar nu vrei să vii acasă? Mi-e dor de tine când vii așa de târziu, căci nu mai am timp să-ți vorbesc înainte de culcare.

Se ridică și-l urmă în casa parohială, iar când ajunseră în camera de zi și ușa fu închisă, se duse și își sărută părintele.

- Tată, spuse ea, ai fi foarte nefericit dacă ar trebui să te

were to leave you?"

"Leave me!" he said, startled by the serious and almost solemn tone of her voice. "Do you mean for always?"

"If I were to marry, papa?"

"Oh, marry! No; that would not make me unhappy. It would make me very happy, Patty, to see you married to a man you would love—very, very happy; though my days would be desolate without you."

"That is it, papa. What would you do if I went from you?"

"What would it matter, Patty? I should be free, at any rate, from a load which often presses heavy on me now. What will you do when I shall leave you? A few more years and all will be over with me. But who is it, love? Has anybody said anything to you?"

"It was only an idea, papa. I don't often think of such a thing; but I did think of it then." And so the subject was allowed to pass by. This had happened before the day of the second arrival had been absolutely fixed and made known to Miss Woolsworthy.

părăsesc?

- Să mă părăsești? zise el, tresărind la auzul tonului serios și aproape solemn din vocea ei. Vrei să spui pentru totdeauna?

- Dacă ar fi să mă mărit, tată?

- O, să te măriți... Nu, asta nu m-ar face nefericit. Patty, dacă te-aș vedea măritată cu un bărbat pe care-l iubești, asta m-ar face foarte, foarte fericit, deși zilele mele ar fi pustii fără tine.

- Asta vreau să spun, tată. Ce te-ai face dacă aș pleca de la tine?

- Ce-ar mai conta, Patty? Se presupune că aș fi eliberat, în tot cazul, de o povară care atârână prea greu acum pe umerii mei. Tu ce vei face când te voi părăsi? Peste câțiva ani se va termina cu mine. Dar de cine ești îndrăgostită? Ți-a făcut cineva vreo propunere?

- Era doar o idee, tată. Nu mă gândesc prea des la un asemenea lucru; dar m-am gândit atunci. Și astfel ocoliră subiectul. Acest lucru se întâmplase cu o zi înainte ca cea de-a doua vizită să fie fixată și adusă la cunoștința domnișoarei Woolsworthy.

And then that second arrival took place. The reader may have understood from the words with which Miss Le Smyrger authorized her nephew to make his second visit to Oxney Combe that Miss Woolsworthy's passion was not altogether unauthorised. Captain Broughton had been told that he was not to come unless he came with a certain purpose; and having been so told, he still persisted in coming. There can be no doubt but that he well understood the purport to which his aunt alluded.

"I shall assuredly come," he had said. And true to his word, he was now there.

Patience knew exactly the hour at which he must arrive at the station at Newton Abbot, and the time also which it would take to travel over those twelve uphill miles from the station to Oxney. It need hardly be said that she paid no visit to Miss Le Smyrger's house on that afternoon; but she might have known something of Captain Broughton's approach without going thither. His road to the Combe passed by the parsonage-gate, and had Patience sat even at her bedroom window she must have seen him. But on such a morning she would not sit at her bedroom window – she would do nothing which would

Apoi avu loc într-adevăr cea de-a doua vizită. Cititorul poate că a înțeles, din cuvintele cu care domnișoara Le Smyrger i-a permis nepotului său să întreprindă cea de-a doua vizită în Oxney Combe, că pasiunea domnișoarei Woolsworthy nu era tocmai nepermisă. Căpitanului Broughton i se spusese să nu vină dacă nu avea anumite intenții mai serioase. Și, deși știa asta, tot a insistat să vină. Nu încapе îndoială că acesta a înțeles prea bine la ce anume făcuse aluzie mătușa sa.

- Voi veni negreșit, spusese el. Și respectându-și promisiunea, era acum acolo.

Patinece știa exact ora la care trebuia să sosească la gara din Newton Abbot²¹, dar și cât timp avea să-i ia să parcurgă acele douăsprezece mile deluroase de la gară până-n Oxney. Poate că nu e nevoie să spunem că în după-amiaza aceea nu i-a făcut nicio vizită acasă domnișoarei Le Smyrger. Dar probabil că a știut câte ceva despre venirea căpitanului Broughton fără să meargă acolo. Drumul său spre Combe trecea pe lângă poarta parohiei și, chiar dacă Patience ar fi stat la fereastra dormitorului ei, era imposibil să nu-l vadă. Dar în acea dimineață ea nu avea să stea la fereastra dormitorului său, nu

force her to accuse herself of a restless longing for her lover's coming. It was for him to seek her. If he chose to do so, he knew the way to the parsonage.

Miss Le Smyrger—good, dear, honest, hearty Miss Le Smyrger, was in a fever of anxiety on behalf of her friend. It was not that she wished her nephew to marry Patience—or rather that she had entertained any such wish when he first came among them. She was not given to match-making, and moreover thought, or had thought within herself, that they of Oxney Colne could do very well without any admixture from Eaton Square. Her plan of life had been that, when old Mr. Woolsworthy was taken away from Dartmoor, Patience should live with her; and that when she also shuffled off her coil, then Patience Woolsworthy should be the maiden mistress of Oxney Combe—of Oxney Combe and of Mr. Cloysey's farm—to the utter detriment of all the Broughtons. Such had been her plan before nephew John had come among them—a plan not to be spoken of till the coming of that dark day which should make Patience an orphan. But now her nephew had been there, and all was to be altered. Miss Le Smyrger's plan would have

avea să facă nimic care să o îndemne să aibă muștrări de conștiință pentru că se topea de dorul admiratorului ei. Era de datoria lui s-o caute. Dacă avea de gând să facă asta, știa drumul până la parohie.

Domnișoara Le Smyrger—buna, draga, cinstita, inimoasa domnișoară Le Smyrger, era în febra așteptării în numele prietenei sale. Și nu pentru că dorea neapărat ca nepotul ei să se însoare cu Patience ori pentru că nutrise o asemenea speranță când acesta venise pentru prima dată la ei. Nu se pricepea prea bine la pețit și se gândea mai degrabă, sau se gândise, că cei din Oxney Colne se puteau descurca foarte bine și fără vreo intervenție din Eaton Square. Planul ei în viață fusese ca, atunci când bătrânul domn Woolsworthy va părăsi Dartmoorul pentru totdeauna, Patience să trăiască alături de ea, iar când și firul vieții ei se va rupe, Patience Woolsworthy să fie domnișoara stăpână peste Oxney Combe—peste Oxney Combe și ferma domnului Cloysey—în detrimentul tuturor membrilor familiei Broughton. Acesta fusese planul ei înainte ca nepotul John să-i viziteze—plan despre care nu trebuia să vorbească până-n ziua cea întunecată în care Patience avea să rămână orfană. Dar acum nepotul ei fusese acolo și totul avea să se schimbe. Planul

provided a companion for her old age; but that had not been her chief object. She had thought more of Patience than of herself, and now it seemed that a prospect of a higher happiness was opening for her friend.

"John," she said, as soon as the first greetings were over, "do you remember the last words that I said to you before you went away?" Now, for myself, I much admire Miss Le Smyrger's heartiness, but I do not think much of her discretion. It would have been better, perhaps, had she allowed things to take their course.

"I can't say that I do," said the Captain. At the same time the Captain did remember very well what those last words had been.

"I am so glad to see you, so delighted to see you, if—if—if—," and then she paused, for with all her courage she hardly dared to ask her nephew whether he had come there with the express purpose of asking Miss Woolsworthy to marry him.

To tell the truth—for there is no room for mystery within the limits of this short story,—to tell, I say, at a word the plain and simple truth, Captain Broughton had already asked that

domnișoarei Le Smyrger ar fi fost ca cineva să-i țină de urât la bătrânețe, dar acela nu fusese principalul ei obiectiv. Se gândise mai mult la Patience decât la sine și acum părea că perspectiva unei fericiri mai mari se întrezărea pentru prietena ei.

- John, spuse ea, de îndată ce se salutară, îți amintești ce ți-am spus ultima dată înainte să pleci? Acum, fie vorba între noi, îi admir foarte mult exuberanța domnișoarei Le Smyrger, dar nu cred prea mult în discreția ei. Poate ar fi fost mai bine să lase lucrurile să meargă de la sine.

- N-aș putea să spun că da, răspunse căpitanul. În același timp, căpitanul își amintea foarte bine care fuseseră ultimele ei cuvinte.

- Sunt foarte bucuroasă să te văd, foarte încântată, dacă—dacă—dacă—, iar atunci se opri căci, oricât de curajoasă era, nu prea îndrăznea să-și întrebe nepotul dacă venise acolo cu scopul explicit de a o cere în căsătorie pe domnișoara Woolsworthy.

Drept să spun—căci nu încap misterul în această povestire—, să spun așadar, fără a mai lungi vorba, purul adevăr, căpitanul Broughton îi adresase deja acea întrebare. Cu

question. On the day before he left Oxney Colne he had in set terms proposed to the parson's daughter, and indeed the words, the hot and frequent words, which previously to that had fallen like sweetest honey into the ears of Patience Woolsworthy, had made it imperative on him to do so. When a man in such a place as that has talked to a girl of love day after day, must not he talk of it to some definite purpose on the day on which he leaves her? Or if he do not, must he not submit to be regarded as false, selfish, and almost fraudulent? Captain Broughton, however, had asked the question honestly and truly. He had done so honestly and truly, but in words, or, perhaps, simply with a tone, that had hardly sufficed to satisfy the proud spirit of the girl he loved. She by that time had confessed to herself that she loved him with all her heart; but she had made no such confession to him. To him she had spoken no word, granted no favour, that any lover might rightfully regard as a token of love returned. She had listened to him as he spoke, and bade him keep such sayings for the drawing-rooms of his fashionable friends. Then he had spoken out and had asked for that hand,—not, perhaps, as a suitor tremulous with hope,—but as a rich man who knows that he

o zi înainte să plece din Oxney Colne, îi propusese hotărât fiicei pastorului să se mărite cu el și într-adevăr cuvintele, fierbinți și nenumărate, care înainte de asta îi păruseră dulci ca mierea lui Patience Woolsworthy, îi impuseseră să procedeze astfel. Când un bărbat aflat într-un loc ca acela îi vorbește unei fete zi de zi despre dragoste, nu e cumva nevoit să-și exprime intențiile mai serioase în ziua în care pleacă? Iar în caz contrar, n-ar trebui să îndure să fie privit ca un prefăcut, un egoist și aproape un farsor? Și totuși căpitanul Broughton îi adresase întrebarea în modul cel mai sincer. Făcuse asta cu sinceritate, dar folosisese niște cuvinte sau pur și simplu un ton al vocii care nu prea reușiseră să înduplece spiritul mândru al fetei pe care o iubea. Până în acel moment, ea își spusese că îl iubea din toată inima, numai că lui nu-i făcuse nicio mărturisire în acest sens. Nu-i zisese nimic și nu-i făcuse nicio favoare pe care orice îndrăgostit putea s-o considere, pe drept cuvânt, o dovadă de afecțiune reciprocă. Îl ascultase în timp ce acesta vorbea și-l rugase să păstreze asemenea vorbe pentru saloanele distinșilor săi amici. Apoi el îi vorbise deslușit și-i ceruse mâna—poate nu ca un pretendent tremurând de speranță, ci ca un bărbat bogat care știe că poate să cumpere orice dorește.

can command that which he desires to purchase.

"You should think more of this," she had said to him at last. "If you would really have me for your wife, it will not be much to you to return here again when time for thinking of it shall have passed by."

With these words she had dismissed him, and now he had again come back to Oxney Colne. But still she would not place herself at the window to look for him, nor dress herself in other than her simple morning country dress, nor omit one item of her daily work. If he wished to take her at all, he should wish to take her as she really was, in her plain country life, but he should take her also with full observance of all those privileges which maidens are allowed to claim from their lovers. He should contract no ceremonious observance because she was the daughter of a poor country parson who would come to him without a shilling, whereas he stood high in the world's books. He had asked her to give him all that she had, and that all she was ready to give, without stint. But the gift must be valued before it could be given or received. He also was to give her as much, and she would accept it as beyond all price. But she would not allow that that which was offered to

- Ar trebui să te gândești mai bine la asta, îi spusese ea în cele din urmă. Dacă într-adevăr ai dori să-ți fii soție, nu ar trebui să-ți fie prea greu să revii aici după ce va trece timpul de gândire.

Cu aceste cuvinte îl îndepărtase, iar acum el se întorsese în Oxney Colne. Cu toate acestea, ea nu avea de gând să stea la fereastră în așteptarea lui, nici să se îmbrace altfel decât în rochia ei simplă și rustică de dimineață²², nici să negligeze vreuna din îndatoririle ei zilnice. Dacă chiar dorea să se însoare cu ea, trebuia să o accepte așa cum era, cu viața ei simplă de la țară, dar trebuia să o accepte totodată și ținând cont de toate acele privilegii pe care domnișoarele sunt îndreptățite să le ceară de la претенdenții lor. Nu trebuia să-și reducă din maniere doar pentru că ea era fiica unui biet preot de țară, care urma să intre în căsnicie fără nici un șiling²³, în timp ce el avea un nume în societate. El îi ceruse să-i dea tot ce avea, iar ea era gata să-i dea, fără limite. Însă darul trebuia să fie apreciat înainte de a putea fi oferit sau primit. Și el se presupunea că trebuia să-i dea tot atât de mult, iar ea avea să accepte asta ca pe un lucru neprețuit. Dar ea nu îngăduia ca ceea ce i se oferea să fie socotit

her was in any degree the more precious because of his outward worldly standing.

She would not pretend to herself that she thought he would come to her that day, and therefore she busied herself in the kitchen and about the house, giving directions to her two maids as though the afternoon would pass as all other days did pass in that household. They usually dined at four, and she rarely in these summer months went far from the house before that hour. At four precisely she sat down with her father, and then said that she was going up as far as Helpholme after dinner. Helpholme was a solitary farmhouse in another parish, on the border of the moor, and Mr. Woolsworthy asked her whether he should accompany her.

"Do, papa," she said, "if you are not too tired." And yet she had thought how probable it might be that she should meet John Broughton on her walk. And so it was arranged; but just as dinner was over, Mr. Woolsworthy remembered himself.

"Gracious me," he said, "how my memory is going. Gribbles, from Ivybridge, and old John Poulter, from Bovey, are coming to meet here by appointment. You can't put Helpholme

mai de preț datorită poziției lui remarcabile în societate.

Nu îndrăznește să spere că va veni la ea în acea zi, așa că-și făcu de lucru prin bucătărie și pe lângă casă, dând dispoziții celor două servitoare, ca și cum după-amiaza avea să treacă la fel cum trecuseră toate celelalte zile în gospodărie. De obicei, serveau cina la ora patru, iar în acele luni de vară rareori pleca departe de casă înainte de ora aceea. La patru fix, se așeză să mănânce împreună cu tatăl ei, iar după masă spuse că vrea să urce până la Helpholme. Helpholme era o casă de fermier solitară dintr-o altă parohie, la marginile ținutului mlăștinos, iar domnul Woolsworthy o întrebă dacă poate s-o însoțească.

- Bineînțeles, tată, spuse ea, dacă nu ești prea obosit. Și totuși se gândise cât de mare era probabilitatea să-l întâlnească pe John Broughton în drumul ei. Așa că lucrurile fură aranjate. Dar chiar după terminarea cinei domnul Woolsworthy își aminti:

- Dumnezeuule mare! zise el, ce-am mai început să uit! Am promis că mă întâlnesc aici cu Gribbles, din Ivybridge²⁴ și bătrânul John Poulter, din Bovey²⁵. Nu poți să amâni plimbarea

off till to-morrow?"

Patience, however, never put off anything, and therefore at six o'clock, when her father had finished his slender modicum of toddy, she tied on her hat and went on her walk. She started with a quick step, and left no word to say by which route she would go. As she passed up along the little lane which led towards Oxney Combe, she would not even look to see if he was coming towards her; and when she left the road, passing over a stone stile into a little path which ran first through the upland fields, and then across the moor ground towards Helpholme, she did not look back once, or listen for his coming step.

She paid her visit, remaining upwards of an hour with the old bedridden mother of the tenant of Helpholme.

"God bless you, my darling!" said the old lady as she left her; "and send you some one to make your own path bright and happy through the world." These words were still ringing in her ears with all their significance as she saw John Broughton waiting for her at the first stile which she had to pass after leaving the farmer's haggard.

la Helpholme până mâine?

Cu toate acestea, Patience nu amâna niciodată nimic și, prin urmare, la ora șase, după ce tatăl ei terminase micul său rachiou cu apă²⁶, își legă pălăria și porni la plimbare. Plecă cu pas grăbit, fără să lase vorbă pe care drum o va lua. După ce sui de-a lungul ulicioarei care ducea la Oxney Combe, nici măcar nu se uită să vadă dacă tânărul venea spre ea. Iar după ce părăsi drumul, trecând peste un pârleaz de piatră²⁷ și intrând pe o potecă mică ce suia mai întâi printre dealurile înalte, iar apoi de-a lungul zonei mlăștinoase spre Helpholme, nu se uită înapoi nici măcar odată și nu-i auzi pașii când se apropie de ea.

Patience își onoră vizita, rămânând mai bine de o oră cu bătrâna mamă a arendașului din Helpholme, care era ținută la pat.

- Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea! îi spuse bătrâna doamnă la plecare. Și să-ți trimită pe cineva care să-ți bucure și să-ți lumineze calea prin lume! Aceste cuvinte îi răsunau încă în minte cu toată însemnătatea lor, atunci când îl zări pe John Broughton, care o aștepta la primul pârleaz pe care trebuise să-l treacă după ce plecase din ograda fermierului.

"Patty," he said, as he took her hand, and held it close within both his own, "what a chase I have had after you!"

"And who asked you, Captain Broughton?" she answered, smiling. "If the journey was too much for your poor London strength, could you not have waited till to-morrow morning, when you would have found me at the parsonage?" But she did not draw her hand away from him, or in any way pretend that he had not a right to accost her as a lover.

"No, I could not wait. I am more eager to see those I love than you seem to be."

"How do you know whom I love, or how eager I might be to see them? There is an old woman there whom I love, and I have thought nothing of this walk with the object of seeing her." And now, slowly drawing her hand away from him, she pointed to the farmhouse which she had left.

"Patty," he said, after a minute's pause, during which she had looked full into his face with all the force of her bright eyes; "I have come from London to-day, straight down here to Oxney, and from my aunt's house close upon your footsteps after you to ask you that one question—Do you love me?"

"What a Hercules!" she said, again laughing. "Do you

- Patty, spuse el luându-i mâna și ținând-o între mâinile sale, ce-a mai trebuit să alerg după tine!

- Dar cine te-a rugat, căpitane Broughton? răspunse ea zâmbind. Dacă drumul până aici a fost prea mult pentru lipsa ta de rezistență londoneză, nu puteai să aștepti până mâine dimineață, când m-ai fi găsit la parohie? Dar nu-și retrase mâna de la el și nici nu pretinse în vreun fel că acesta nu avea dreptul, ca îndrăgostit, să o abordeze astfel.

- Nu, nu puteam să aștept. Sunt mai nerăbdător să-i văd pe cei care-mi sunt dragi decât pari tu.

- De unde știi tu cine mi-e drag sau cât de nerăbdătoare aș fi să-l văd? Acolo se află o bătrână la care țin și nu m-am gândit la această plimbare decât ca la posibilitatea de a o vedea. Iar acum, retrăgându-și ușor mâna de la el, arătă înspre ferma pe care o lăsase în urmă.

- Patty, spuse el după un răgaz de un minut, timp în care ea se uitase fix la chipul său, cu toată forța din ochii ei strălucitori. Am venit astăzi din Londra tocmai până aici, în Oxney, și de la casa mătușii mele pe urmele tale ca să-ți adresez acea întrebare: mă iubești?

- Ce mai Hercule²⁸! zise ea, râzând din nou. Chiar vrei să

really mean that you left London only this morning? Why, you must have been five hours in a railway carriage and two in a postchaise, not to talk of the walk afterwards. You ought to take more care of yourself, Captain Broughton!"

He would have been angry with her—for he did not like to be quizzed—had she not put her hand on his arm as she spoke, and the softness of her touch had redeemed the offence of her words.

"All that have I done," said he, "that I may hear one word from you."

"That any word of mine should have such potency! But, let us walk on, or my father will take us for some of the standing stones of the moor. How have you found your aunt? If you only knew the cares that have sat on her dear shoulders for the last week past, in order that your high mightiness might have a sufficiency to eat and drink in these desolate half-starved regions!"

"She might have saved herself such anxiety. No one can care less for such things than I do."

"And yet I think I have heard you boast of the cook of

spui că ai plecat din Londra în dimineața asta? Cum așa? Trebuie să fi călătorit cinci ore într-un vagon de călători și încă două într-o diligență, ca să nu mai vorbim de plimbarea ulterioară. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine, căpitane Broughton!

Ar fi fost furios pe ea—căci nu-i plăcea să fie luat peste picior—dacă ea nu i-ar fi pus mâna pe umăr în timp ce vorbea, iar atingerea sa catifelată nu ar fi compensat ofensa din cuvintele ei.

- Am făcut toate acestea, spuse el, ca să aud un cuvânt de-al tău.

- Ce n-aș da ca orice cuvânt de-al meu să aibă o asemenea putere! Dar hai să pornim la drum, altminteri tata ne va lua drept niște stane din ținutul mlăștinos. Cum ai regăsit-o pe mătușa ta? Dacă ai ști câte griji au apăsător pe umerii ei dragi în ultima săptămână, pentru ca înălțimea ta să aibă ce mânca și bea din plin în aceste regiuni pustii și aproape lipsite de hrană!

- Ar fi trebuit să nu-și facă atâtea griji. Nimănui nu-i pasă atât de puțin ca mie de asemenea lucruri.

- Și totuși cred că te-am auzit ridicând în slăvi pe

your club." And then again there was silence for a minute or two.

"Patty," said he, stopping again in the path; "answer my question. I have a right to demand an answer. Do you love me?"

"And what if I do? What if I have been so silly as to allow your perfections to be too many for my weak heart? What then, Captain Broughton?"

"It cannot be that you love me, or you would not joke now."

"Perhaps not, indeed," she said. It seemed as though she were resolved not to yield an inch in her own humour. And then again they walked on.

"Patty," he said once more, "I shall get an answer from you to-night,—this evening; now, during this walk, or I shall return to-morrow, and never revisit this spot again."

"Oh, Captain Broughton, how should we ever manage to live without you?"

"Very well," he said; "up to the end of this walk I can bear it all;—and one word spoken then will mend it all."

During the whole of this time she felt that she was ill-

bucătarul clubului tău. Apoi iarăși se așternu tăcerea pentru un minut sau două.

- Patty, grăi el, oprindu-se din nou în drum, răspunde-mi la întrebare. Am dreptul să pretind un răspuns. Mă iubești?

- Și dacă te-aș iubi, ce? Ce s-ar întâmpla dacă am fost atât de prostuță încât să permit perfecțiunii tale să-mi inunde inima cea slabă? Ce va fi atunci, căpitane Broughton?

- Înseamnă că nu mă iubești, altfel n-ai glumi acum.

- Poate că ai dreptate, zise ea. Părea că era hotărâtă să nu renunțe nici un pic la glumele ei. Apoi porniră din nou la drum.

- Patty, îi spuse el încă o dată. Va trebui să-mi răspunzi în noaptea asta, în seara asta; acum, în timpul plimbării, sau mă voi întoarce mâine și nu voi mai veni aici niciodată.

- O, căpitane Broughton, cum vom putea trăi fără tine?

- Prea bine, spuse el; până la sfârșitul acestei plimbări, voi putea suporta. Dar un singur cuvânt rostit va repara totul.

În toată această perioadă de timp, ea simțea că nu se

using him. She knew that she loved him with all her heart; that it would nearly kill her to part with him; that she had heard his renewed offer with an ecstasy of joy. She acknowledged to herself that he was giving proof of his devotion as strong as any which a girl could receive from her lover. And yet she could hardly bring herself to say the word he longed to hear. That word once said, and then she knew that she must succumb to her love for ever! That word once said, and there would be nothing for her but to spoil him with her idolatry! That word once said, and she must continue to repeat it into his ears, till perhaps he might be tired of hearing it! And now he had threatened her, and how could she speak it after that? She certainly would not speak it unless he asked her again without such threat. And so they walked on again in silence.

"Patty," he said at last. "By the heavens above us you shall answer me. Do you love me?"

She now stood still, and almost trembled as she looked up into his face. She stood opposite to him for a moment, and then placing her two hands on his shoulders, she answered him.

"I do, I do, I do," she said, "with all my heart; with all

purta prea frumos cu el. Știa că îl iubea din toată inima, că gândul de a se despărți de el aproape o omora, că auzise propunerea lui reînnoită cu o bucurie nespusă. Recunoștea în sine ei că își dovedea devotamentul față de ea cu aceeași intensitate cu care ar fi făcut-o orice admirator al unei fete. Și totuși, îi venea greu să spună cuvântul pe care el tânjea să-l audă. Odată rostit acel cuvânt, ea știa că va trebui să cedeze iubirii sale pentru totdeauna! Odată spus acel cuvânt, nu-i va rămâne decât să-l răsfețe cu idolatria ei! Acel cuvânt fiind rostit, va trebui să i-l tot spună la ureche până când probabil că el va obosi să-l audă! Iar acum el o amenințase și cum ar mai putea ea să-l rostească după asta? Cu siguranță n-o să-l pronunțe dacă n-o va ruga iar fără vreo asemenea amenințare. Așa că începură să meargă din nou în tăcere.

- Patty, spuse el în cele din urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-mi răspunzi. Mă iubești?

Acum stătea nemișcată și aproape tremură când ridică ochii spre a-i zări chipul. Rămase pentru o clipă față-n față cu el și apoi, punându-i ambele mâini pe umeri, îi răspunse:

- Da, da, da, grăi ea, din toată inima, din toată inima —

my heart—with all my heart and strength.” And then her head fell upon his breast.

Captain Broughton was almost as much surprised as delighted by the warmth of the acknowledgment made by the eager-hearted passionate girl whom he now held within his arms. She had said it now; the words had been spoken; and there was nothing for her but to swear to him over and over again with her sweetest oaths, that those words were true—true as her soul. And very sweet was the walk down from thence to the parsonage gate. He spoke no more of the distance of the ground, or the length of his day's journey. But he stopped her at every turn that he might press her arm the closer to his own, that he might look into the brightness of her eyes, and prolong his hour of delight. There were no more gibes now on her tongue, no raillery at his London finery, no laughing comments on his coming and going. With downright honesty she told him everything: how she had loved him before her heart was warranted in such a passion; how, with much thinking, she had resolved that it would be unwise to take him at his first word, and had thought it better that he should return to London, and then think over it; how she had almost

din toată inima și cu toată intensitatea. Apoi își sprijini capul de pieptul lui.

Căpitanul Broughton era aproape la fel de surprins pe cât era de încântat de căldura confirmării făcute de fata înfocată și pasionată pe care acum o îmbrățișa. Tocmai o spusese; cuvintele fuseseră rostite; nu-i mai rămânea decât să-i mărturisească iar și iar, cu cele mai dulci jurăminte, că acele cuvinte erau sincere—sincere ca și sufletul ei. Și cât de dulce a fost plimbarea în jos din locul acela până la poarta parohiei. El nu a mai zis nimic legat de distanța ce trebuia parcursă sau de lungimea călătoriei pe care-o făcuse în acea zi. Dar o oprea la fiecare cotitură ca să-i țină mâna cât mai aproape de mâna lui, ca să-i poată privi ochii strălucitori și prelungi ora aceea de desfătare. Nicio înțepătură nu mai ieșea acum din gura ei, nicio ironie legată de hainele sale scumpe londoneze, nicio remarcă amuzantă referitoare la venirea și plecarea lui. Cu o sinceritate debordantă, i-a spus totul: cum îl iubise chiar înainte ca inima ei să aibă garanția unei asemenea pasiuni; cum, gândindu-se pe îndelete, se hotărâse că n-ar fi înțelept să-l creadă de la primul cuvânt și socotise că ar fi mai bine ca el să se întoarcă în Londra și apoi să mai reflecteze la asta; cum aproape că-i părea rău că

repented of her courage when she had feared, during those long summer days, that he would forget her; and how her heart had leapt for joy when her old friend had told her that he was coming.

"And yet," said he, "you were not glad to see me!"

"Oh, was I not glad? You cannot understand the feelings of a girl who has lived secluded as I have done. Glad is no word for the joy I felt. But it was not seeing you that I cared for so much. It was the knowledge that you were near me once again. I almost wish now that I had not seen you till tomorrow." But as she spoke she pressed his arm, and this caress gave the lie to her last words.

"No, do not come in to-night," she said, when she reached the little wicket that led up the parsonage. "Indeed, you shall not. I could not behave myself properly if you did."

"But I don't want you to behave properly."

"Oh! I am to keep that for London, am I? But, nevertheless, Captain Broughton, I will not invite you either to tea or to supper to-night."

"Surely I may shake hands with your father."

"Not tonight – not till –. John, I may tell him, may I not?"

avusese acest curaj atunci când se temuse, în acele zile lungi de vară, că o va uita; și cum inima îi tresărise de bucurie când vechea sa prietenă îi spusese că va veni.

- Și totuși, zise el, nu ai fost prea bucuroasă să mă vezi!

- O, nu am fost bucuroasă? Nu poți să înțelegi sentimentele unei fete care a trăit izolată ca mine. „Bucuroasă” nu este un cuvânt care să descrie fericirea pe care am simțit-o. Dar nu revederea ta era atât de importantă, ci faptul că erai aproape de mine încă o dată. Acum aproape că-mi doresc să nu te fi văzut până mâine. Dar când vorbea, îl strângea mai tare de mână, iar această dezmiertare îi contrazicea ultimele cuvinte.

- Nu, nu veni diseară, zise ea când ajunse la portița care ducea la parohie. În nici un caz să nu vii. N-aș putea să mă port corespunzător dacă ai veni.

- Dar nu vreau să te porți corespunzător.

- O! Va trebui să-mi păstrez manierele pentru Londra, nu-i așa? Cu toate acestea, căpitane Broughton, n-o să te invit nici la ceai²⁹ nici la cina târzie³⁰ în seara asta.

- Cu siguranță voi putea să dau mâna cu tatăl tău.

- Nu diseară – nu până ce... John, pot să-i spun, nu-i așa?

I must tell him at once."

"Certainly," said he.

"And then you shall see him to-morrow. Let me see – at what hour shall I bid you come?"

"To breakfast."

"No, indeed. What on earth would your aunt do with her broiled turkey and the cold pie? I have got no cold pie for you."

"I hate cold pie."

"What a pity! But, John, I should be forced to leave you directly after breakfast. Come down—come down at two, or three; and then I will go back with you to Aunt Penelope. I must see her to-morrow." And so at last the matter was settled, and the happy Captain, as he left her, was hardly resisted in his attempt to press her lips to his own.

When she entered the parlour in which her father was sitting, there still were Gribbles and Poulter discussing some knotty point of Devon lore. So Patience took off her hat, and sat herself down, waiting till they should go. For full an hour she had to wait, and then Gribbles and Poulter did go. But it was not in such matters as this that Patience Woolsworthy was

Trebuie să-i spun de îndată.

- Desigur, zise el.

- Atunci o să-l întâlnești mâine. Stai să văd — la ce oră să te invit?

- La micul dejun.

- Nu, în nici un caz. Ce Dumnezeu se va face mătușa ta cu curcanul ei copt și plăcinta pregătită la rece? Eu nu am nicio plăcintă pentru tine.

- Nu-mi place plăcinta rece.

- Ce păcat! Dar John, va trebui să te părăsesc chiar după micul dejun. Vino aici—vino înapoi pe la două sau trei și pe urmă mă voi întoarce cu tine la mătușa Penelope. Trebuie să o vizitez mâine. Astfel, în cele din urmă, puseră lucrurile la punct și fericitul căpitan, la plecare, nu a întâmpinat prea mare rezistență când a încercat să o sărute.

Când intră în salonul în care ședea tatăl ei, acolo se mai aflau încă Gribbles și Poulter, dezbătând vreo problemă spinoasă din înțelepciunea populară din Devon. Așa că Patience își dădu jos pălăria și luă loc, așteptând ca cei doi să plece. A trebuit să aștepte o oră întreagă, după care Gribbles și Poulter au plecat. Însă în astfel de chestiuni Patience nu era

impatient. She could wait, and wait, and wait, curbing herself for weeks and months, while the thing waited for was in her eyes good; but she could not curb her hot thoughts or her hot words when things came to be discussed which she did not think to be good.

"Papa," she said, when Gribbles' long-drawn last word had been spoken at the door. "Do you remember how I asked you the other day what you would say if I were to leave you?"

"Yes, surely," he replied, looking up at her in astonishment.

"I am going to leave you now," she said. "Dear, dearest father, how am I to go from you?"

"Going to leave me," said he, thinking of her visit to Helpholme, and thinking of nothing else.

Now, there had been a story about Helpholme. That bedridden old lady there had a stalwart son, who was now the owner of the Helpholme pastures. But though owner in fee of all those wild acres and of the cattle which they supported, he was not much above the farmers around him, either in manners or education. He had his merits, however; for he was honest,

nerăbdătoare. Putea să aștepte, să aștepte și să aștepte, înfrânându-și nerăbdarea săptămâni și luni întregi, dacă lucrul pe care îl aștepta era unul bun în ochii ei; dar nu putea să-și țină în frâu gândurile înflăcărâte sau cuvintele fierbinți atunci când urmau să fie discutate anumite lucruri despre care nu socotea că sunt bune.

- Tată, zise ea, după ce Gribbles rosti ultimele cuvinte parcă interminabile la ușă. Ți mai aduci aminte că te-am întrebat deunăzi ce ai spune dacă ar fi să te părăsesc?

- Da, desigur, răspunse el, ridicând privirea spre ea plin de uimire.

- Am să te părăsesc acum, spuse ea. Dragă tată, preaiubite tată, cum pot eu să plec de la tine?

- Să pleci de la mine... spuse el, gândindu-se la vizita ei din Helpholme și la nimic altceva.

De fapt, fusese o poveste legată de Helpholme. Bătrâna doamnă ținută la pat care locuia acolo avea un fiu voinic, acum proprietarul pășunilor din Helpholme. Dar, deși era proprietar cu drepturi depline al tuturor acelor acri sălbatici și al vitelor pe care le creșteau, nu era cu mult deasupra fermierilor din împrejurimi, nici în privința manierelor, nici a

well-to-do in the world, and modest withal. How strong love had grown up, springing from neighbourly kindness, between our Patience and his mother, it needs not here to tell; but rising from it had come another love—or an ambition which might have grown to love. The young man, after much thought, had not dared to speak to Miss Woolsworthy, but he had sent a message by Miss Le Smyrger. If there could be any hope for him, he would present himself as a suitor—on trial. He did not owe a shilling in the world, and had money by him—saved. He wouldn't ask the parson for a shilling of fortune. Such had been the tenor of his message, and Miss Le Smyrger had delivered it faithfully.

"He does not mean it," Patience had said with her stern voice.

"Indeed he does, my dear. You may be sure he is in earnest," Miss Le Smyrger had replied; "and there is not an honest man in these parts."

"Tell him," said Patience, not attending to the latter portion of her friend's last speech, "that it cannot be—make him understand, you know—and tell him also that the matter

educației. Cu toate acestea, avea calitățile sale, căci era cinstit, o ducea bine și, în plus, era modest. Nu e nevoie să povestim aici cât de puternică ajunsese afecțiunea dintre Patience a noastră și mama acestuia, izvorâtă dintr-o amabilitate ca între vecini; însă din această afecțiune rezultase o altă iubire—sau o ambiție care probabil se transformase în iubire. Tânărul, după ce se gândise mult, nu îndrăznise să-i vorbească domnișoarei Woolsworthy, dar îi trimisese un mesaj prin intermediul domnișoarei Le Smyrger. Dacă i-ar da vreo speranță, s-ar înfățișa ca pretendent—doar ca să încerce. Nu datora nici un șiling nimănui și avea bani puși deoparte. Nu i-ar cere pastorului nici măcar un șiling pentru zestre. Așa scria în mesajul lui, iar domnișoara Le Smyrger îl trimisese întocmai.

- Nu vorbește serios, spusese Patience, cu vocea ei gravă.

- Ba da, draga mea. Poți fi sigură că e sincer, îi răspunsese domnișoara Le Smyrger; și nu e om mai cinstit prin părțile acestea.

- Transmite-i, zise Patience, fără să mai dea atenție ultimelor cuvinte ale prietenei sale, că nu se poate—fă-l să înțeleagă, știi—și spune-i de asemenea că n-o să mă mai

shall be thought of no more."

The matter had, at any rate, been spoken of no more, but the young farmer still remained a bachelor, and Helpholme still wanted a mistress. But all this came back upon the parson's mind when his daughter told him that she was about to leave him.

"Yes, dearest," she said; and as she spoke, she now knelt at his knees. "I have been asked in marriage, and I have given myself away."

"Well, my love, if you will be happy –"

"I hope I shall; I think I shall. But you, papa?"

"You will not be far from us."

"Oh, yes; in London."

"In London?"

"Captain Broughton lives in London generally."

"And has Captain Broughton asked you to marry him?"

"Yes, papa—who else? Is he not good? Will you not love him? Oh, papa, do not say that I am wrong to love him?"

He never told her his mistake, or explained to her that he had not thought it possible that the high-placed son of the

gândesc la asta.

În orice caz, nu mai vorbiseră despre asta, dar tânărul fermier rămase tot holtei, iar Helpholme încă avea nevoie de o stăpână. Dar toate acestea îi reveniră în minte pastorului când fiica sa îi spuse că urma să-l părăsească.

- Da, scumpule tată, spuse ea; și-n timp ce vorbea, îngenunche înaintea sa. Am fost cerută în căsătorie și am acceptat propunerea.

- Ei bine, draga mea, dacă o să fii fericită...

- Sper că o să fii; cred că o să fii. Dar tu, tată?

- N-o să fii departe de noi.

- Ba da, în Londra.

- În Londra?

- Căpitanul Broughton locuiește în Londra în cea mai mare parte a timpului.

- Și te-a cerut căpitanul Broughton de nevastă?

- Da, tată. Cine altcineva? Nu e destul de bun? N-o să-l îndrăgești? O, tată, îmi spui cumva că greșesc iubindu-l?

Nu i-a mărturisit niciodată greșeala sa și nici nu i-a explicat că nu se gândise că ar fi posibil ca fiul sus-pus al

London great man should have fallen in love with his undowered daughter; but he embraced her, and told her, with all his enthusiasm, that he rejoiced in her joy, and would be happy in her happiness.

"My own Patty," he said, "I have ever known that you were too good for this life of ours here."

And then the evening wore away into the night, with many tears but still with much happiness.

Captain Broughton, as he walked back to Oxney Combe, made up his mind that he would say nothing on the matter to his aunt till the next morning. He wanted to think over it all, and to think it over, if possible, by himself. He had taken a step in life, the most important that a man is ever called on to take, and he had to reflect whether or no he had taken it with wisdom.

"Have you seen her?" said Miss Le Smyrger, very anxiously, when he came into the drawing-room.

"Miss Woolsworthy you mean," said he. "Yes, I've seen her. As I found her out, I took a long walk, and happened to meet her. Do you know, aunt, I think I'll go to bed; I was up at five this morning, and have been on the move ever since."

însemnatului om din Londra să se îndrăgostească de fiica lui fără zestre. Dar o îmbrățișă și-i spuse, plin de entuziasm, că se bucura împreună cu ea și că va fi fericit dacă ea va fi fericită.

- Draga mea Patty, îi zise, întotdeauna am știut că ești prea bună pentru viața pe care o ducem aici.

Pe urmă, seara se topi în noapte, cu lacrimi multe, dar și cu fericire nemăsurată.

Căpitanul Broughton, care se întorcea la Oxney Combe, se hotărî să nu-i spună nimic despre asta mătușii sale până a doua zi de dimineață. Voia să se mai gândească la asta și să cântărească totul în minte, pe cât posibil, de unul singur. Făcuse un pas în viață, pasul cel mai important pe care-l poate face un bărbat și trebuia să se gândească dacă fusese unul înțelept sau nu.

- Ai văzut-o? întrebă domnișoara Le Smyrger foarte nerăbdătoare când tânărul intră în salon.

- Adică pe domnișoara Woosworthy? zise el. Da, am văzut-o. Când am aflat că e plecată, am pornit într-o plimbare mai lungă și s-a întâmplat s-o întâlnesc. Știi, mătușă, cred că o să merg la culcare. Azi de dimineață m-am trezit la cinci și de

Miss Le Smyrger perceived that she was to hear nothing that evening, so she handed him his candlestick and allowed him to go to his room.

But Captain Broughton did not immediately retire to bed, nor when he did so was he able to sleep at once. Had this step that he had taken been a wise one? He was not a man who, in worldly matters, had allowed things to arrange themselves for him, as is the case with so many men. He had formed views for himself, and had a theory of life. Money for money's sake he had declared to himself to be bad. Money, as a concomitant to things which were in themselves good, he had declared to himself to be good also. That concomitant in this affair of his marriage, he had now missed. Well; he had made up his mind to that, and would put up with the loss. He had means of living of his own, the means not so extensive as might have been desirable. That it would be well for him to become a married man, looking merely to that state of life as opposed to his present state, he had fully resolved. On that point, therefore, there was nothing to repent. That Patty Woolsworthy was good, affectionate, clever, and beautiful, he was sufficiently

atunci am fost tot pe drum.

Domnișoara Le Smyrger își dădu seama că nu avea să afle nimic în acea seară, așa că-i înmână sfeșnicul și-i îngădui să meargă în camera lui.

Dar căpitanul Broughton nu s-a dus imediat la culcare și nici când a mers nu a putut să adoarmă imediat. Oare pasul acesta pe care îl făcuse fusese unul înțelept? El nu era un bărbat care, în chestiunile de viață, să permită lucrurilor să se așeze de la sine pentru el, așa cum se întâmplă cu atâția bărbați. Își formase propriile concepții și avea o teorie asupra vieții. Își spusese că banii doar de dragul banilor erau un lucru rău. Dar banii, ca element secundar pentru ceea ce era bun în sine, îi păruseră de asemenea buni. Acum însă îi scăpa aportul acelui element secundar în chestiunea căsătoriei sale. Ei bine, se hotărâse în acea privință și avea să se împace cu acea pierdere. Avea propriile mijloace de trai, deși acestea nu erau atât de vaste pe cât ar fi fost de dorit. Se hotărâse ferm că ar fi bine pentru el să se însoare și se gândea bucuros la acel statut, în comparație cu statutul său actual. Prin urmare, în acea privință, nu trebuia să regrete nimic. Era destul de mulțumit că Patty Woolsworthy era bună, iubitoare, inteligentă și frumoasă. Într-

satisfied. It would be odd indeed if he were not so satisfied now, seeing that for the last four months he had so declared to himself daily with many inward asseverations. And yet though he repeated, now again, that he was satisfied, I do not think that he was so fully satisfied of it as he had been throughout the whole of those four months. It is sad to say so, but I fear—I fear that such was the case. When you have your plaything, how much of the anticipated pleasure vanishes, especially if it be won easily!

He had told none of his family what were his intentions in this second visit to Devonshire, and now he had to bethink himself whether they would be satisfied. What would his sister say, she who had married the Honourable Augustus Gumbleton, gold-stick-in-waiting to Her Majesty's Privy Council? Would she receive Patience with open arms, and make much of her about London? And then how far would London suit Patience, or would Patience suit London? There would be much for him to do in teaching her, and it would be well for him to set about the lesson without loss of time. So far he got that night, but when the morning came he went a step further, and began mentally to criticize her manner to himself.

adevăr, ar fi ciudat dacă nu ar fi mulțumit acum, având în vedere că în ultimele patru luni își spusese zilnic acest lucru, confirmându-l solemn în sinea lui, de nenumărate ori. Dar, deși își repeta acum că era mulțumit, nu cred că era atât de împăcat cu asta, așa cum fusese de-a lungul acelor patru luni. E trist să afirm acest lucru, însă mă tem—mă tem că tocmai așa stăteau lucrurile. Atunci când ai obținut jucăria, câtă plăcere scontată nu se risipește, mai ales dacă ai câștigat-o cu ușurință!

Nu-și mărturisise intențiile față de niciunul din membrii familiei sale cu privire la cea de-a doua vizită în Devonshire, iar acum trebuia să se gândească dacă aceștia vor fi mulțumiți. Ce va spune sora lui, care se măritase cu distinsul Augustus Gumbleton, ofițer de ceremonie³¹ în Consiliul Privat al Majestății Sale? O va primi ea pe tânăra Patience cu brațele deschise și-i va acorda destulă atenție prin Londra? Apoi, cât de mult se va potrivi Londra cu Patience sau Patience se va potrivi Londrei? Va trebui să facă multe ca să o instruiască și ar fi bine pentru el să înceapă lecțiile fără a mai zăbovi. Atât de departe l-au dus gândurile în acea noapte, dar când veni dimineața făcu încă un pas și începu să-i critice în minte manierele. Declarația

It had been very sweet, that warm, that full, that ready declaration of love. Yes; it had been very sweet; but—but—; when, after her little jokes, she did confess her love, had she not been a little too free for feminine excellence? A man likes to be told that he is loved, but he hardly wishes that the girl he is to marry should fling herself at his head!

Ah me! yes; it was thus he argued to himself as on that morning he went through the arrangements of his toilet. "Then he was a brute," you say, my pretty reader. I have never said that he was not a brute. But this I remark, that many such brutes are to be met with in the beaten paths of the world's high highway. When Patience Woolsworthy had answered him coldly, bidding him go back to London and think over his love; while it seemed from her manner that at any rate as yet she did not care for him; while he was absent from her, and, therefore, longing for her, the possession of her charms, her talent and bright honesty of purpose had seemed to him a thing most desirable. Now they were his own. They had, in fact, been his own from the first. The heart of this country-bred girl had fallen at the first word from his mouth. Had she not so confessed to him? She was very nice—very nice indeed. He

ei de dragoste caldă, intensă și promptă fusese foarte dulce. Da; fusese foarte dulce, dar..., dar... când, după micile ei glume, și-a mărturisit iubirea, nu fusese un pic prea liberă de prejudecăți pentru virtutea feminină? Unui bărbat îi place să i se spună că e iubit, dar nu prea dorește ca fata pe care urmează să o ia de soție să sară de gâtul lui!

Vai de mine! Da, așa se gândea în sinea lui în timp ce își făcea toaleta în dimineața aceea. „Înseamnă că era o brută”, vei spune, dragă cititorule. Nu am spus niciodată că nu era o brută. Însă aș dori să remarc că pot fi întâlnite multe asemenea brute pe cărările bătătorite din drumul mai mare, al vieții. Când Patience Woolsworthy îi răspunsese cu răceală, rugându-l să se întoarcă la Londra și să se gândească mai bine la sentimentele lui; câtă vreme reieșea din atitudinea ei că oricum până atunci nu-i păsase de el; când el fusese plecat de lângă ea și, ducându-i dorul, își dorise nespus de mult să fie stăpân peste farmecele ei, peste talentul și sinceritatea debordantă a intențiilor sale. Acum erau ale lui. Fuseseră, de fapt, ale lui din prima clipă. Inima acestei fete crescute la țară se topise la primul cuvânt rostit de el. Nu așa îi și mărturisise? Era foarte drăguță, într-adevăr foarte drăguță. O iubea nespus. Dar oare nu se vânduse pe sine

loved her dearly. But had he not sold himself too cheaply?

I by no means say that he was not a brute. But whether brute or no, he was an honest man, and had no remotest dream, either then, on that morning, or during the following days on which such thoughts pressed more quickly on his mind—of breaking away from his pledged word. At breakfast on that morning he told all to Miss Le Smyrger, and that lady, with warm and gracious intentions, confided to him her purpose regarding her property.

“I have always regarded Patience as my heir,” she said, “and shall do so still.”

“Oh, indeed,” said Captain Broughton.

“But it is a great, great pleasure to me to think that she will give back the little property to my sister's child. You will have your mother's, and thus it will all come together again.”

“Ah!” said Captain Broughton. He had his own ideas about property, and did not, even under existing circumstances, like to hear that his aunt considered herself at liberty to leave the acres away to one who was by blood quite a stranger to the family.

“Does Patience know of this?” he asked.

prea ieftin?

În niciun caz nu spun că nu era o brută. Dar fie că era astfel sau nu, era un om cinstit și nu visa altceva, fie atunci, în dimineața aceea, fie în zilele următoare, în care acele gânduri îi stăruiau tot mai mult în minte, decât să-și ia înapoi cuvântul dat. În dimineața aceea, la micul dejun, i-a spus totul domnișoarei Le Smyrger, iar aceasta, cu bunele și caldele ei intenții, i-a dezvăluit ce hotărâse legat de proprietatea sa:

- Întotdeauna am văzut în Patience o potențială moștenitoare, spuse ea, iar acum o consider la fel.

- O, într-adevăr, zise căpitanul Broughton.

- Dar mă bucur nespus de mult, gândindu-mă că ea va înapoia mica proprietate copilului surorii mele. Tu o vei moșteni pe mama ta și astfel totul se va reuni din nou.

- A! spuse căpitanul Broughton. El avea propriile sale opinii asupra proprietății și nu-i plăcea să audă, nici măcar în acele împrejurări, că mătușa lui socotea că e liberă să cedeze acrii săi de pământ cuiva care nu le era rudă de sânge.

- Patience știe despre asta? întrebă el.

"Not a word," said Miss Le Smyrger. And then nothing more was said upon the subject.

On that afternoon he went down and received the parson's benediction and congratulations with a good grace. Patience said very little on the occasion, and indeed was absent during the greater part of the interview. The two lovers then walked up to Oxney Combe, and there were more benedictions and more congratulations. "All went merry as a marriage bell," at any rate as far as Patience was concerned. Not a word had yet fallen from that dear mouth, not a look had yet come over that handsome face, which tended in any way to mar her bliss. Her first day of acknowledged love was a day altogether happy, and when she prayed for him as she knelt beside her bed there was no feeling in her mind that any fear need disturb her joy.

I will pass over the next three or four days very quickly, merely saying that Patience did not find them so pleasant as that first day after her engagement. There was something in her lover's manner—something which at first she could not define—which by degrees seemed to grate against her feelings. He was sufficiently affectionate, that being a matter on which

- Nici măcar un cuvânt, răspunse domnișoara Le Smyrger. Apoi n-au mai discutat deloc despre acest subiect.

În după-amiaza aceea, tânărul s-a dus jos la parohie și a fost binecuvântat și felicitat de către pastor cu dragă inimă. Patience nu a vorbit prea mult cu acel prilej și, într-adevăr, a fost absentă în cea mai mare parte a întâlnirii. Cei doi îndrăgostiți au urcat apoi la Oxney Combe, unde au primit și mai multe binecuvântări și felicitări. În orice caz, pentru Patience, „fusesse tot o veselie, ca atunci când bat clopote de nuntă.” Însă niciun cuvânt nu ieșise încă din gurița ei, nicio privire nu se așternuse încă pe chipul acela frumos, care ar fi putut într-un fel sau altul să-i curme fericirea. Prima zi în care primise confirmarea iubirii a fost una fericită și, când s-a rugat pentru el în genunchi lângă pat, nu a avut deloc sentimentul că ceva avea să-i strice bucuria.

Voi trece peste următoarele trei sau patru zile foarte repede, spunând doar că Patience nu le-a găsit atât de plăcute ca și prima zi după logodnă. Era ceva în atitudinea îndrăgostitului—ceva ce nu putea defini la început—dar care treptat părea să-i îngreiească sentimentele. Era suficient de afectuos, nu avea nevoie de dovezi suplimentare în această

she did not require much demonstration; but joined to his affection there seemed to be—; she hardly liked to suggest to herself a harsh word, but could it be possible that he was beginning to think that she was not good enough for him? And then she asked herself the question—was she good enough for him? If there were doubt about that, the match should be broken off, though she tore her own heart out in the struggle. The truth, however, was this,—that he had begun that teaching which he had already found to be so necessary. Now, had any one essayed to teach Patience German or mathematics, with that young lady's free consent, I believe that she would have been found a meek scholar. But it was not probable that she would be meek when she found a self-appointed tutor teaching her manners and conduct without her consent.

So matters went on for four or five days, and on the evening of the fifth day, Captain Broughton and his aunt drank tea at the parsonage. Nothing very especial occurred; but as the parson and Miss Le Smyrger insisted on playing backgammon with devoted perseverance during the whole evening, Broughton had a good opportunity of saying a word or two about those changes in his lady-love which a life in London

privință. Dar pe lângă afecțiunea sa, părea să fie ceva care... Nu prea-i plăcea să se gândească la un cuvânt dur, dar era oare cu putință ca el să fi început să creadă că nu era destul de bună pentru el? Apoi își puse ea însăși întrebarea: era suficient de bună pentru el? Dacă existau îndoieli în această privință, ar trebui să rupă logodna, deși inima i se sfâșia în lupta interioară. Oricum, adevărul era următorul: el începuse acea instruire pe care o crezuse deja extrem de necesară. Însă dacă cineva ar fi încercat să-i predea lui Patience limba germană sau matematica, având aprobarea tinerei fete, cred că s-ar fi dovedit a fi o elevă docilă. Dar este foarte posibil ca ea să nu mai fie atât de docilă când va fi descoperit că un profesor autoproclamat avea s-o învețe despre maniere și conduită fără aprobarea ei.

Așa au decurs lucrurile timp de patru sau cinci zile și, în seara celei de-a cincea zi, căpitanul Broughton și mătușa sa serveau ceaiul la parohie. Nu s-a întâmplat nimic deosebit, dar când pastorul și domnișoara Le Smyrger au insistat să joace table cu o perseverență constantă întreaga seară, Broughton profită de ocazie ca să spună câteva vorbe despre acele schimbări pe care viața din Londra le-ar impune iubitei sale. Și

would require—and some word he said also—some single slight word as to the higher station in life to which he would exalt his bride. Patience bore it—for her father and Miss Le Smyrger were in the room—she bore it well, speaking no syllable of anger, and enduring, for the moment, the implied scorn of the old parsonage. Then the evening broke up, and Captain Broughton walked back to Oxney Combe with his aunt.

“Patty,” her father said to her before they went to bed, “he seems to me to be a most excellent young man.”

“Dear papa,” she answered, kissing him.

“And terribly deep in love,” said Mr. Woolsworthy.

“Oh, I don't know about that,” she answered, as she left him with her sweetest smile.

But though she could thus smile at her father's joke, she had already made up her mind that there was still something to be learned as to her promised husband before she could place herself altogether in his hands. She would ask him whether he thought himself liable to injury from this proposed marriage; and though he should deny any such thought, she would know

mai adăugă ceva—vreun cuvânt arogant referitor la poziția sa socială mai înaltă, la care va avea acces și viitoarea lui soție. Patience suportă asta, căci tatăl ei și domnișoara Le Smyrger se aflau în încăpere; suportă cu stoicism, fără să rostească niciun cuvânt de enervare și îndurând, pentru moment, disprețul subînțeleș la adresa vechii parohii. Apoi veni noaptea, iar căpitanul Broughton se întoarse la Oxney Combe împreună cu mătușa sa.

- Patty, îi spuse tatăl ei înainte de culcare, mi se pare că e un tânăr extraordinar.

- Tăticule drag, răspunse ea, sărutându-l.

- Și îndrăgostit până peste urechi, adăugă domnul Woolsworthy.

- O, asta nu știu sigur, răspunse ea, zâmbindu-i plină de afecțiune la plecare.

Dar, deși putea să zâmbească astfel la gluma tatălui său, se hotărâse deja că trebuia să mai afle ceva despre viitorul ei soț până să i se încredințeze cu totul. O să-l întrebe dacă credea că această căsătorie i-ar putea aduce prejudicii. Și, deși tânărul ar putea să nege orice astfel de gând, ea va ști, după modul în care va nega, care-i erau adevăratele sentimente.

from the manner of his denial what his true feelings were.

And he, too, on that night, during his silent walk with Miss Le Smyrger, had entertained some similar thoughts. "I fear she is obstinate," he said to himself, and then he had half accused her of being sullen also. "If that be her temper, what a life of misery I have before me!"

"Have you fixed a day yet?" his aunt asked him as they came near to her house.

"No, not yet; I don't know whether it will suit me to fix it before I leave."

"Why, it was but the other day you were in such a hurry."

"Ah—yes—I have thought more about it since then."

"I should have imagined that this would depend on what Patty thinks," said Miss Le Smyrger, standing up for the privileges of her sex. "It is presumed that the gentleman is always ready as soon as the lady will consent."

"Yes, in ordinary cases it is so; but when a girl is taken out of her own sphere—"

"Her own sphere! Let me caution you, Master John, not to talk to Patty about her own sphere."

Și el, în noaptea aceea, în timp ce mergea tăcut alături de domnișoara Le Smyrger, nutrise asemenea gânduri. „Mă tem că e încăpățânată”, își spusese și apoi o acuzase oarecum că mai era și posacă. „Dacă acela este temperamentul ei, ce viață amarnică mă așteaptă!”

- Ați fixat ziua? îl întrebă mătușa sa când se apropiară de casă.

- Nu, nu încă. Nu știu dacă voi putea să o fixez înainte să plec.

- Cum, parcă deunăzi erai foarte grăbit?

- A, da, de atunci m-am gândit mai bine la asta.

- Trebuia să-mi închipui că va conta și ce crede Patty, spuse domnișoara Le Smyrger, apărând-o pe tânără ca între femei. Se presupune că tânărul domn este întotdeauna gata, de îndată ce domnișoara va consimți.

- Da, de obicei așa se întâmplă, dar când o fată e smulsă din mediul ei...

- Mediul ei! Te previn, domnule John, să nu-i vorbești lui Patty despre mediul ei.

"Aunt Penelope, as Patience is to be my wife and not yours, I must claim permission to speak to her on such subjects as may seem suitable to me."

And then they parted – not in the best humour with each other.

On the following day Captain Broughton and Miss Woolsworthy did not meet till the evening. She had said, before those few ill-omened words had passed her lover's lips, that she would probably be at Miss Le Smyrger's house on the following morning. Those ill-omened words did pass her lover's lips, and then she remained at home. This did not come from sullenness, nor even from anger, but from a conviction that it would be well that she should think much before she met him again. Nor was he anxious to hurry a meeting. His thought – his base thought – was this; that she would be sure to come up to the Combe after him; but she did not come, and therefore in the evening he went down to her, and asked her to walk with him.

They went away by the path that led by Helpholme, and little was said between them till they had walked some mile together. Patience, as she went along the path, remembered

- Mătușă Penelope, dat fiind că Patience urmează să fie soția mea și nu a ta, îmi arog dreptul de a-i vorbi despre lucrurile care mi se par mie potrivite.

Pe urmă se despărțiră, însă nu în cea mai bună stare de spirit.

A doua zi, căpitanul Broughton și domnișoara Woolsworthy nu s-au întâlnit până seara. Ea spusese, înainte ca acele câteva cuvinte de rău augur să iasă din gura iubitului ei, că va veni probabil acasă la domnișoara Le Smyrger a doua zi de dimineață. Însă acele cuvinte răuvoitoare fuseseră rostite de iubitul său, așa că a rămas acasă. Această hotărâre nu izvorâse din supărare, nici măcar din furie, ci din convingerea că s-ar cuveni să se gândească mai bine înainte de a-l întâlni din nou. Nici el nu era prea nerăbdător să stabilească o întâlnire. În principiu, se gândea astfel: cu siguranță va veni ea până în Combe după el; însă nu a venit și, prin urmare, seara se duse el până la ea și o invită la plimbare.

Cei doi porniră pe poteca ce ducea spre Helpholme și și-au spus foarte puține până ce au parcurs vreo milă împreună. În timp ce suia poteca, Patience își amintea aproape întocmai

almost to the letter the sweet words which had greeted her ears as she came down that way with him on the night of his arrival; but he remembered nothing of that sweetness then. Had he not made an ass of himself during these last six months? That was the thought which very much had possession of his mind.

"Patience," he said at last, having hitherto spoken only an indifferent word now and again since they had left the parsonage, "Patience, I hope you realise the importance of the step which you and I are about to take?"

"Of course I do," she answered: "what an odd question that is for you to ask!"

"Because," said he, "sometimes I almost doubt it. It seems to me as though you thought you could remove yourself from here to your new home with no more trouble than when you go from home up to the Combe."

"Is that meant for a reproach, John?"

"No, not for a reproach, but for advice. Certainly not for a reproach."

"I am glad of that."

"But I should wish to make you think how great is the leap in the world which you are about to take."

cuvintele dulci care-i dezmiardaseră urechile când se întorsese cu el pe acolo, în seara venirii lui; dar el nu-și mai amintea nimic din dezmerdările de atunci. Oare nu se purtase ca un nătărău în aceste ultime șase luni? Acestea erau gândurile care îi acaparaseră mintea într-o mare măsură.

- Patinence, spuse el în cele din urmă, care până atunci, de când părăsiseră parohia, rostise când și când doar câte o vorbă nepăsătoare, Patience, sper că îți dai seama de pasul important pe care tu și cu mine urmează să-l facem.

- Bineînțeles că-mi dau seama, răspunse ea. Ce întrebare ciudată din partea ta!

- Pentru că, zise el, uneori aproape că mă îndoiesc de asta. Mi se pare că ai crezut că poți să pleci de aici spre viitoarea casă fără prea mult efort, ca atunci când iei drumul dinspre casă spre Combe.

- Să-l iau ca pe un reproș, John?

- Nu, nu ca pe un reproș, ci ca pe un sfat. În niciun caz ca pe un reproș.

- Mă bucur să aud asta.

- Dar aș dori să te ajut să înțelegi cât de mare este saltul în lume pe care urmează să-l faci.

Then again they walked on for many steps before she answered him.

"Tell me, then, John," she said, when she had sufficiently considered what words she should speak; and as she spoke a dark bright colour suffused her face, and her eyes flashed almost with anger. "What leap do you mean? Do you mean a leap upwards?"

"Well, yes; I hope it will be so."

"In one sense, certainly, it would be a leap upwards. To be the wife of the man I loved; to have the privilege of holding his happiness in my hand; to know that I was his own—the companion whom he had chosen out of all the world—that would, indeed, be a leap upwards; a leap almost to heaven, if all that were so. But if you mean upwards in any other sense—"

"I was thinking of the social scale."

"Then, Captain Broughton, your thoughts were doing me dishonour."

"Doing you dishonour!"

"Yes, doing me dishonour. That your father is, in the world's esteem, a greater man than mine is doubtless true

Apoi mai merseră câțiva pași buni înainte ca ea să-i răspundă.

- Spune-mi atunci, John, zise ea, după ce se gândise destul de bine la vorbele pe care se cuvenea să le rostască. Iar în timp ce vorbea, se întuneca la față și ochii îi scânteiau parcă de furie. La ce salt te referi? Vrei să spui un salt înainte?

- Ei bine, da. Sper că va fi astfel.

- Într-o anumită privință, desigur, o să fie un salt înainte. Să fiu soția bărbatului pe care îl iubesc, să am privilegiul de a-i ține fericirea în mâinile mele, să știu că sunt a lui—tovarășa de viață pe care și-a ales-o din toată lumea—acesta ar fi, într-adevăr, un salt înainte; un salt aproape până la ceruri, dacă lucrurile ar sta astfel. Dar dacă te referi la un salt înainte în alt sens...

- Mă gândeam la scara socială.

- În acest caz, căpitane Broughton, gândurile tale m-au jignit.

- Te-au jignit?

- Da, m-au jignit. Că tatăl tău este, în ochii lumii, un om mai important decât tatăl meu e fără îndoială adevărat. Că tu,

enough. That you, as a man, are richer than I am as a woman, is doubtless also true. But you dishonour me, and yourself also, if these things can weigh with you now."

"Patience,—I think you can hardly know what words you are saying to me."

"Pardon me, but I think I do. Nothing that you can give me—no gifts of that description—can weigh aught against that which I am giving you. If you had all the wealth and rank of the greatest lord in the land, it would count as nothing in such a scale. If—as I have not doubted—if in return for my heart you have given me yours, then—then—then, you have paid me fully. But when gifts such as those are going, nothing else can count even as a make-weight."

"I do not quite understand you," he answered, after a pause. "I fear you are a little high-flown." And then, while the evening was still early, they walked back to the parsonage almost without another word.

Captain Broughton at this time had only one more full day to remain at Oxney Colne. On the afternoon following that he was to go as far as Exeter, and thence return to London. Of course, it was to be expected, that the wedding day would be

ca bărbat, ești mai bogat decât mine, ca femeie, este iarăși foarte adevărat. Însă îmi faci o mare dezonoare, și ție de asemenea, dacă acum aceste lucruri au mai mare importanță pentru tine.

- Patience, nu cred că îți dai seama prea bine de ceea ce-mi spui.

- Regret, dar cred că-mi dau seama. Nimic din ce-mi poți da—niciun dar de acel fel—nu poate să cântărească mai mult decât ceea ce-ți ofer eu. Dacă ai avea toată bogăția și poziția socială a celui mai mare lord din ținut, nu ar însemna nimic pe o asemenea scară. Dacă—și nu mă îndoiesc de asta—mi-ai dat inima ta în schimbul inimii mele, atunci, atunci... mi-ai oferit destul. Dar când vine vorba de astfel de daruri, orice altceva nu mai cântărește nici cât o câtime.

- Nu prea te înțeleg, răspunse el după o pauză. Mă tem că ești puțin prea exagerată. Pe urmă, deși seara nu se terminase încă, s-au întors la parohie aproape fără să-și mai spună vreun cuvânt.

În momentul de față, căpitanul Broughton mai avea o singură zi de stat în Oxney Colne. În după-amiaza următoare, urma să ajungă tocmai până în Exeter, iar de acolo să se întoarcă la Londra. Bineînțeles, era de așteptat să fixeze ziua

fixed before he went, and much had been said about it during the first day or two of his engagement. Then he had pressed for an early time, and Patience, with a girl's usual diffidence, had asked for some little delay. But now nothing was said on the subject; and how was it probable that such a matter could be settled after such a conversation as that which I have related? That evening, Miss Le Smyrger asked whether the day had been fixed.

"No," said Captain Broughton harshly; "nothing has been fixed."

"But it will be arranged before you go?"

"Probably not," he said; and then the subject was dropped for the time.

"John," she said, just before she went to bed, "if there be anything wrong between you and Patience, I conjure you to tell me."

"You had better ask her," he replied. "I can tell you nothing."

On the following morning he was much surprised by seeing Patience on the gravel path before Miss Le Smyrger's gate immediately after breakfast. He went to the door to open it

nunții înainte de plecare și se vorbise destul despre asta în primele două sau trei zile de logodnă. Atunci el insistase ca ziua să fie fixată mai devreme, dar Patience, cu rezerva obișnuită a unei fete, ceruse să mai întârzie puțin lucrurile. Dar acum nu se mai vorbea deloc despre asta. Și cum era posibil să mai stabilească ceva după o asemenea conversație ca cea pe care am relatat-o? În seara aceea, domnișoara Le Smyrger a întrebat dacă s-a fixat ziua nunții.

- Nu, răspunse aspru căpitanul Broughton. Nu s-a fixat nimic.

- Dar o veți fixa înainte să pleci?

- Probabil că nu, zise el, după care nu au mai vorbit deocamdată despre asta.

- John, zise ea, chiar înainte să meargă la culcare, dacă ceva nu merge între tine și Patience, te rog să-mi spui.

- Mai bine ai întreba-o pe ea, răspunse el. Eu nu pot să-ți spun nimic.

A doua zi de dimineață a fost foarte surprins să o vadă pe tânără pe poteca de piatră din fața porții domnișoarei Le Smyrger, imediat după micul dejun. Se duse la ușă să-i

for her, and she, as she gave him her hand, told him that she came up to speak to him. There was no hesitation in her manner, nor any look of anger in her face. But there was in her gait and form, in her voice and countenance, a fixedness of purpose which he had never seen before, or at any rate had never acknowledged.

"Certainly," said he. "Shall I come out with you, or will you come up stairs?"

"We can sit down in the summer-house," she said; and thither they both went.

"Captain Broughton," she said – and she began her task the moment that they were both seated – "You and I have engaged ourselves as man and wife, but perhaps we have been over rash."

"How so?" said he.

"It may be – and indeed I will say more – it is the case that we have made this engagement without knowing enough of each other's character."

"I have not thought so."

"The time will perhaps come when you will so think, but for the sake of all that we most value, let it come before it is

deschidă, iar ea, întinzându-i mâna, îi spuse că venise să-i vorbească. Atitudinea ei nu era deloc ezitantă, iar pe chip nu i se citea nicio umbră de furie. Dar în umbletul și expresia ei, în vocea și înfățișarea sa, se întrezărea un țel precis, pe care el nu-l mai observase înainte sau de care, în orice caz, nu-și dăduse seama.

- Desigur, zise el. Să ies eu afară, sau vrei să vii tu sus?

- Putem să luăm loc în foișor, spuse ea. Și se duseră amândoi într-acolo.

- Căpitane Broughton, zise ea și începu discuția după ce amândoi se așezară. Noi doi ne-am unit destinele prin logodnă, dar poate că ne-am grăbit în acest sens.

- Cum așa? întrebă el.

- Se poate ca – și, într-adevăr, voi mai spune ceva – ca noi să ne fi logodit fără să știm prea multe despre caracterul fiecăruia.

- Nu m-am gândit la asta.

- Poate că va veni vremea când te vei gândi dar, de dragul celor la care ținem cel mai mult, să vorbim despre asta

too late. What would be our fate—how terrible would be our misery, if such a thought should come to either of us after we have linked our lots together.”

There was a solemnity about her as she thus spoke which almost repressed him,—which for a time did prevent him from taking that tone of authority which on such a subject he would choose to adopt. But he recovered himself.

“I hardly think that this comes well from you,” he said.

“From whom else should it come? Who else can fight my battle for me; and, John, who else can fight that same battle on your behalf? I tell you this, that with your mind standing towards me as it does stand at present, you could not give me your hand at the altar with true words and a happy conscience. Am I not true? You have half repented of your bargain already. Is it not so?”

He did not answer her; but getting up from his seat walked to the front of the summer-house, and stood there with his back turned upon her. It was not that he meant to be ungracious, but in truth he did not know how to answer her. He had half repented of his bargain.

“John,” she said, getting up and following him, so that

până nu e prea târziu. Ce soartă vom avea, cât de mare va fi nefericirea noastră dacă o să ne vină un asemenea gând după ce ne vom fi unit destinele?

Avea o solemnitate în glas când vorbea astfel care aproape că îl înfrână și care, pentru un timp, îl împiedică, într-adevăr, să adopte tonul acela autoritar la care ar recurge într-o astfel de problemă. Dar își reveni.

- Nu prea cred că ți-a venit ție această idee, spuse el.

- Dar cui să-i fi venit? Cine altcineva poate să lupte pentru cauza mea în afară de mine? Și, John, cine ar putea să lupte pentru aceeași cauză în numele tău? Vreau să-ți spun că, așa cum stai gânditor acum spre mine, nu ai putea să-mi întinzi mâna la altar cu sinceritate și cu conștiința senină. Nu am dreptate? Deja ai început să regreti pe jumătate că ți-ai luat acest angajament. Nu-i așa?

Nu-i răspunse nimic, dar, ridicându-se de pe scaun, se duse într-un capăt al foișorului și rămase acolo, cu spatele la ea. Și nu din lipsă de politețe, ci pentru că, într-adevăr, nu știa ce să-i răspundă. Regretase pe jumătate angajamentul pe care și-l luase.

- John, zise ea, ridicându-se și urmându-l, în așa fel încât

she could put her hand upon his arm, "I have been very angry with you." să-i poată pune mâna pe braț, am fost foarte furioasă pe tine.

"Angry with me!" he said, turning sharp upon her.

- Furioasă? zise el, întorcându-se iute spre ea.

"Yes, angry with you. You would have treated me like a child. But that feeling has gone now. I am not angry now. There is my hand;— the hand of a friend. Let the words that have been spoken between us be as though they had not been spoken. Let us both be free."

- Da, furioasă. Te-ai fi purtat cu mine ca și cu un copil.

Dar acum sentimentul acela a dispărut. Acum nu sunt furioasă. Iată mâna mea—mâna unei prietene. Fie ca vorbele pe care le-am rostit și unul și altul să fie date uitării. Să fim amândoi liberi.

"Do you mean it?" he asked.

- Vorbești serios? o întreabă el.

"Certainly I mean it." As she spoke these words her eyes were filled with tears, in spite of all the efforts she could make; but he was not looking at her, and her efforts had sufficed to prevent any sob from being audible.

- Cu siguranță. În timp ce rostea aceste cuvinte, ochii i se umpleau de lacrimi, în ciuda tuturor eforturilor pe care le putea face. Dar el nu se uita la ea și astfel a putut să-și înăbușe orice suspin.

"With all my heart," he said; and it was manifest from his tone that he had no thought of her happiness as he spoke. It was true that she had been angry with him—angry, as she had herself declared; but nevertheless, in what she had said and what she had done, she had thought more of his happiness than of her own. Now she was angry once again.

- Din toată inima mea, zise el; și reieșea din tonul vocii sale că nu se gândea deloc la fericirea ei când vorbea. Era adevărat că fusese furioasă pe el—furioasă, după cum ea însăși mărturisise; dar, cu toate acestea, în tot ceea ce spusese și-n tot ceea ce făcuse se gândise mai mult la fericirea lui decât la a sa. Acum era furioasă încă o dată.

"With all your heart, Captain Broughton! Well, so be it. If with all your heart, then is the necessity so much the greater.

- Din toată inima ta, căpitane Broughton! Atunci, așa să fie. Dacă e din toată inima ta, e și mai important să procedăm

You go to-morrow. Shall we say farewell now?"

"Patience, I am not going to be lectured."

"Certainly not by me. Shall we say farewell now?"

"Yes, if you are determined."

"I am determined. Farewell, Captain Broughton. You have all my wishes for your happiness." And she held out her hand to him.

"Patience!" he said. And he looked at her with a dark frown, as though he would strive to frighten her into submission. If so, he might have saved himself any such attempt.

"Farewell, Captain Broughton. Give me your hand, for I cannot stay." He gave her his hand, hardly knowing why he did so. She lifted it to her lips and kissed it, and then, leaving him, passed from the summer-house down through the wicket-gate, and straight home to the parsonage.

During the whole of that day she said no word to any one of what had occurred. When she was once more at home she went about her household affairs as she had done on that

astfel. Tu o să pleci mâine. Ar trebui să ne spunem la revedere acum?

- Patience, nu am de gând să-ți ascult dojenile.

- În niciun caz n-am să fac asta. Să ne spunem la revedere acum?

- Da, dacă ești hotărâtă.

- Sunt hotărâtă. Rămas bun, căpitane Broughton. Îți doresc din toată inima să fii fericit. Și-i întinse mâna.

- Patience! zise el. Și se uită la ea cu o încruntătură crâncenă, de parcă s-ar fi străduit s-o supună inspirându-i teama. Dacă așa stăteau lucrurile, putea să-și ia gândul de la o asemenea încercare.

- Cu bine, căpitane Broughton. Dă-mi mâna ta, căci nu pot să mai stau. Îi întinse mâna, fără să știe prea bine de ce făcea asta. Ea o duse la buzele sale și o sărută, iar apoi, după ce-l părăsi, plecă din foișor, ieși pe porțiță și se duse drept acasă la parohie.

Pe parcursul întregii zile, ea nu a spus nimănui nimic despre cele întâmplate. Când ajunse din nou acasă, se apucă de treburile sale gospodărești, așa cum făcuse în ziua venirii lui.

day of his arrival. When she sat down to dinner with her father he observed nothing to make him think that she was unhappy, nor during the evening was there any expression in her face, or any tone in her voice, which excited his attention. On the following morning Captain Broughton called at the parsonage, and the servant-girl brought word to her mistress that he was in the parlour. But she would not see him.

"Laws, miss, you ain't a quarrelled with your beau?" the poor girl said.

"No, not quarrelled," she said; "but give him that."

It was a scrap of paper containing a word or two in pencil. "It is better that we should not meet again. God bless you." And from that day to this, now more than ten years, they never have met.

"Papa," she said to her father that afternoon, "dear papa, do not be angry with me. It is all over between me and John Broughton. Dearest, you and I will not be separated."

It would be useless here to tell how great was the old man's surprise and how true his sorrow. As the tale was told to him no cause was given for anger with any one. Not a word

Când se așează la masă, împreună cu tatăl ei, pentru a servi cina, acesta nu observă nimic care să-i dea de înțeles că era nefericită și nici nu i-a atras atenția, în seara aceea, vreo expresie pe chipul ei sau vreun ton al vocii sale. În dimineața următoare, căpitanul Broughton se duse în vizită la parohie, iar servitoarea casei îi trimise vorbă stăpânei sale că o aștepta în salon. Însă ea nu dori să-l vadă.

- Văleu, domnișoară, v-ați certat cumva cu amorezul dumneavoastră? spuse biata fată.

- Nu, nu m-am certat, răspunse ea. Dar dă-i asta.

Era o bucățică de hârtie, pe care fuseseră scrise cu cerneală câteva cuvinte: „Ar fi bine să nu ne mai întâlnim. Dumnezeu să te binecuvânteze.” Și din ziua aceea până astăzi, mai bine de zece ani, nu s-au mai întâlnit niciodată.

- Tată, dragă tată, îi spuse tatălui său în după-amiaza aceea, să nu fii supărat pe mine. Totul s-a terminat între mine și John Broughton. De-acum, scumpule tată, nu vom mai fi despărțiți.

Ar fi de prisos să spunem aici cât de mare a fost surpriza bătrânului și cât de sinceră i-a fost întristarea. După ce a ascultat povestea, nu a putut să învinuiască pe nimeni. Nu s-a

was spoken against the suitor who had on that day returned to London with a full conviction that now at least he was relieved from his engagement.

"Patty, my darling child," he said, "may God grant that it be for the best!"

"It is for the best," she answered stoutly. "For this place I am fit; and I much doubt whether I am fit for any other."

On that day she did not see Miss Le Smyrger, but on the following morning, knowing that Captain Broughton had gone off, having heard the wheels of the carriage as they passed by the parsonage gate on his way to the station, — she walked up to the Combe.

"He has told you, I suppose?" said she.

"Yes," said Miss Le Smyrger. "And I will never see him again unless he asks your pardon on his knees. I have told him so. I would not even give him my hand as he went."

"But why so, thou kindest one? The fault was mine more than his."

"I understand. I have eyes in my head," said the old maid. "I have watched him for the last four or five days. If you

spus niciun cuvânt rău la adresa pretendentului, care în acea zi se întorsese la Londra, încredințat că acum, cel puțin, rupsese logodna.

- Patty, draga mea copilă, îi spuse el, să dea Dumnezeu să fie totul bine!

- E totul bine, îi răspunse ea cu hotărâre. Căci mă potrivesc acestui loc și mă îndoiesc că m-aș potrivi oriunde altundeva.

În ziua aceea nu a întâlnit-o pe domnișoara Le Smyrger, dar a doua zi de dimineață, știind că plecase căpitanul Broughton, — auzise roțile trăsurii trecând prin fața porții parohiei, în drumul său spre gară — o luă la pas spre Combe.

- Presupun că ți-a spus, nu-i așa? zise ea.

- Da, răspunse domnișoara Le Smyrger. Iar eu nu mai vreau să-l văd până când nu-ți va cere iertare în genunchi. Așa i-am spus. Nici măcar nu i-am întins mâna la plecare.

- Dar de ce, draga mea? A fost mai mult vina mea decât a lui.

- Înțeleg. Și eu am ochi cu care să văd, răspunse bătrâna domnișoară. L-am urmărit în ultimele patru sau cinci zile. Dacă

could have kept the truth to yourself and bade him keep off from you, he would have been at your feet now, licking the dust from your shoes."

"But, dear friend, I do not want a man to lick dust from my shoes."

"Ah, you are a fool. You do not know the value of your own wealth."

"True; I have been a fool. I was a fool to think that one coming from such a life as he has led could be happy with such as I am. I know the truth now. I have bought the lesson dearly, — but perhaps not too dearly, seeing that it will never be forgotten."

There was but little more said about the matter between our three friends at Oxney Colne. What, indeed, could be said? Miss Le Smyrger for a year or two still expected that her nephew would return and claim his bride; but he has never done so, nor has there been any correspondence between them. Patience Woolsworthy had learned her lesson dearly. She had given her whole heart to the man; and, though she so bore herself that no one was aware of the violence of the struggle, nevertheless the struggle within her bosom was very violent.

ai fi putut să ții adevărul în tine și i-ai fi cerut să stea la distanță, ar fi fost acum la picioarele tale, sărutând colbul de pe pantofii tăi.

- Dar, dragă prietenă, nu vreau un bărbat care să-mi sărute colbul de pe pantofi.

- A, ești o bleagă. Nu știi ce mult prețuiești.

- Într-adevăr, am fost o bleagă. Am fost o bleagă să cred că cineva care a dus o asemenea viață ca a lui ar putea să fie fericit lângă mine. Acum știu adevărul. Mi-am primit lecția din plin — dar poate nu suficient, căci nu voi uita niciodată asta.

Cei trei prieteni ai noștri din Oxney Colne n-au mai vorbit prea multe despre acest subiect. De fapt, ce mai putea fi spus? Timp de un an sau doi, domnișoara Le Smyrger a tot așteptat ca nepotul ei să se întoarcă și s-o ia pe fată de nevastă. Dar nu a făcut niciodată asta și cei doi nici nu au corespondat. Patience Woolsworthy își învățase bine lecția. Ea îi dăruise toată inima ei. Și, deși se purta astfel încât nimeni să nu-și dea seama de intensitatea luptei sale interioare, totuși zbaterea din străfundul ei era una crâncenă. Nu și-a spus niciodată că

She never told herself that she had done wrong; she never regretted her loss; but yet — yet — the loss was very hard to bear. He also had loved her, but he was not capable of a love which could much injure his daily peace. Her daily peace was gone for many a day to come.

Her father is still living; but there is a curate now in the parish. In conjunction with him and with Miss Le Smyrger she spends her time in the concerns of the parish. In her own eyes she is a confirmed old maid; and such is my opinion also. The romance of her life was played out in that summer. She never sits now lonely on the hill-side thinking how much she might do for one whom she really loved. But with a large heart she loves many, and, with no romance, she works hard to lighten the burdens of those she loves.

As for Captain Broughton, all the world know that he did marry that great heiress with whom his name was once before connected, and that he is now a useful member of Parliament, working on committees three or four days a week with a zeal that is indefatigable. Sometimes, not often, as he thinks of Patience Woolsworthy, a gratified smile comes across his face.

procedase greșit, nu a regretat niciodată pierderea aceea. Dar totuși — totuși, pierderea era foarte greu de suportat. Și el o iubise, dar nu a fost capabil să trăiască o iubire care ar fi putut să-i tulbure tihna. Pacea ei zilnică se destrămase pentru mult timp.

Tatăl ei încă trăiește, dar acum există un ajutor de preot în parohie. Împreună cu el și cu domnișoara Le Smyrger, ea își petrece timpul în interiorul parohiei. Se vede pe sine ca pe o fată bătrână și asta cred și eu despre ea. Povestea de iubire a vieții sale s-a petrecut în acea vară. Acum nu mai șade niciodată singură pe coasta dealului, gândindu-se câte ar fi putut să facă pentru cel pe care chiar l-a iubit. Însă iubește din inimă atâtea persoane și, fără romantism, muncește din greu ca să le ușureze poverile celor dragi.

Cât despre căpitanul Broughton, toată lumea știe că s-a însurat cu acea moștenitoare importantă, care a mai fost amintită în legătură cu el, și că acum este un membru de nădejde al Parlamentului, lucrând în comisii câte trei sau patru zile pe săptămână, cu un zel neobosit. Uneori, nu foarte des, când se gândește la Patience Woolsworthy, i se citește un zâmbet de mulțumire pe chip.

ENDNOTES

1. *Devonshire*: A traditional county in the south west of England. Trollope seems to prefer the older name of the county of Devon, namely “Devonshire,” to which the Anglo-Saxon root shire is added (Knight, Dutton 1910: 1). The boundaries of Devon are represented by Cornwall, on the west, and by Dorset and Somerset, on the east. It is the third largest county of England and its county town is the city of Exeter.

The landscape in Devon is very complex, and this is one of its particular features. Here one may find the Dartmoor National Park, and a portion of the Exmoor National Park, in the north. What strikes the viewer is the scenery of Dartmoor, with marshy pans, reduced fertile soil, sometimes rocky land, coarse grasses and heather. Exmoor has more ploughland than Dartmoor, and here tourism and rough grazing are significant. However, tourism is very important in Dartmoor too, mainly in rural areas and along coastal regions.

From a historic perspective, Devon was acknowledged as a shire in the 8th century, and in 1068 it was taken hold of by William I the Conqueror, after which the Normans built many castles there (The New Encyclopaedia Britannica 2007, IV: 48).

NOTE FINALE

1. *Devonshire*: Comitat tradițional din sud-vestul Angliei. Trollope pare să prefere numele mai vechi al comitatului Devon, și anume „Devonshire”, la care este adăugată rădăcina anglo-saxonă shire (Knight, Dutton 1910: 1). Limitele Devonului sunt reprezentate de Cornwall, în vest, și Dorset și Somerset, în est. Este al treilea comitat ca mărime al Angliei, iar reședința sa este orașul Exeter.

Peisajul din Devon este foarte complex, aceasta fiind una din trăsăturile sale distinctive. Aici se găsesc Parcul Național Dartmoor și o parte din Parcul Național Exmoor, în nord. Ceea ce stârnește fascinația privitorului este tocmai peisajul din Dartmoor, cu ochiuri de mlaștină, puțin pământ fertil, pe alocuri teren stâncos, ierburi aspre și buruieni. Exmoor are mai mult teren arabil decât Dartmoor, iar aici turismul și pășunatul excesiv sunt semnificative. Cu toate acestea, turismul este important și în Dartmoor, mai ales în zonele rurale și de-a lungul regiunilor de coastă.

Dintr-o perspectivă istorică, Devon a fost recunoscut ca shire în secolul al VIII-lea, iar în 1068 a fost capturat de către William I Cuceritorul, după care normanzii au construit multe castele aici (The New Encyclopaedia Britannica 2007, IV: 48).

2. Dartmoor: A granite plateau and a moorland in the west of Devon, where the main vegetation is represented by heather and shrubs. Here and there, the relief of the granite plateau is marked by weathered rocks, such as Yes Tor (619 m) and High Willhays (621 m), which are considered the highest points in Dartmoor.

During the Anglo-Saxon period, Dartmoor was a royal forest, and since 1337 the central area has been part of the duchy of Cornwall. In 1951 Dartmoor was named a national park, extending for 365 square miles (945 square km).

Rough grazing, tourism and military training are the most popular activities in the area.

The extraordinary scenery in Dartmoor has been a source of inspiration for many writers (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, III: 892).

3. Dart, Avon, Teign: Three rivers in Dartmoor, radiating from the center towards the coasts of Devon; a great quantity of their water is impounded and is used in order to supply the towns of Devon. The soil in the valleys of these rivers is very fertile (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, III: 48, IV: 892).

4. Exeter: County town of Devon, 44 miles from Plymouth and 172 miles from London. It appears that Exeter was a British town

2. Dartmoor: Un platou de granit și ținut mlăștinos în vestul Devonului, unde principala vegetație e alcătuită din buruieni și tufe. Din loc în loc, relieful platoului de granit este presărat cu roci erodate, cum ar fi Yes Tor (619 metri) și High Willhays (621 metri), care sunt socotite cele mai înalte puncte din Dartmoor.

În perioada anglo-saxonă, Dartmoor era o pădure regală, iar din anul 1337 regiunea centrală a făcut parte din ducatul Cornwall. În 1951, Dartmoor a fost desemnat parc național, întinzându-se pe o suprafață de 365 de mile (945 metri pătrați).

Pășunatul excesiv, turismul și instrucția militară sunt cele mai populare activități din zonă.

Peisajul extraordinar din Dartmoor a constituit sursă de inspirație pentru numeroși scriitori (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, III: 892).

3. Dart, Avon, Teign: Trei râuri din Dartmoor, iradiind din centru spre coastele Devonului; o cantitate însemnată a apei lor este îndiguită și folosită pentru a aproviziona orașele din Devon. Solul din văile acestor râuri este foarte fertil (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, III: 48, IV: 892).

4. Exeter: Reședință a Devonului, la 44 de mile depărtare de Plymouth și 172 de Londra. Se pare că Exeter a fost oraș britanic

before it was established as a Roman station, and its first name was given by the Britons (*Caer-Wisc*, i.e. “city of the water”) (Monmouth; apud Lewis 1831, II: 151). Eventually, after it had been well fortified, the town was given the name *Exanceastre*, from which the actual name is derived. Exeter was renowned for its religious foundations, and it comprises many parishes (Lewis 1831, II: 151-158).

5. Plymouth: Historic city of England, located in the south of Devon. In ancient times, the Celtic tribe known as Dumnonii settled here, and afterwards the West Saxons occupied the place, not necessarily as conquerors, but mainly as colonists. It is a complex place, full of myth and romance, that any traveller would like to visit one day. From a historic perspective, Plymouth is the legendary city wherefrom the old pilgrims departed by the ship called “Mayflower” to the New World (the Americas) (Salmon 1920: 1 ff).

6. Torquay: A town and a bay in the south of Devon, lying between the Dart and the Teign rivers. According to a legend, Brutus, a famous coloniser of Britain, is said to have landed in Totnes (a town in south Devon, in the vicinity of Torquay) with many ships, after the Deluge and after the fall of Troy. The legend certifies the antiquity of Totnes, and hence, of Torquay. The scenery in Torquay is marvellous,

înainte să fie desemnat ca bază romană, iar primul său nume a fost acordat de către britoni (*Caer-Wisc*, adică “orașul de pe apă”) (Monmouth ; apud Lewis 1831, II : 151). În cele din urmă, după ce a fost bine fortificat, orașul a primit numele de *Exanceastre*, de unde derivă actualul său nume. Exeter era renumit pentru așezămintele sale religioase și cuprinde multe parohii (Lewis 1831, II: 151-158).

5. Plymouth: Oraș istoric al Angliei, situat în sudul Devonului. În timpurile străvechi, tribul celtic cunoscut ca *Dumnonii* s-a stabilit aici, iar ulterior saxonii de vest au ocupat locul, nu neapărat în calitate de cuceritori, ci mai ales în aceea de coloniști. Este un loc complex, plin de mit și romantism, pe care orice călător și-ar dori să-l viziteze într-o zi. Dintr-o perspectivă istorică, Plymouth este orașul legendar de unde au plecat vechii puritani, la bordul corabiei „Mayflower”, spre Lumea Nouă (cele două Americi) (Salmon 1920: 1 ff).

6. Torquay: Oraș și golf din sudul Devonului, situat între râurile Dart și Teign. Potrivit unei legende, Brutus, un colonizator renumit de-al Britaniei, ar fi acostat în Totnes (un oraș din sudul Devonului, în apropierea Torquay) cu multe corăbii, după Potop și căderea Troiei. Legenda atestă vechimea Totnesului și, prin urmare, a orașului Torquay. Peisajul din Torquay este splendid, cu multe

with many ravines and rich meadows. Tourists prefer this spot mainly because of its wonderful landscapes (Blewitt 1832: 1 ff).

7. Tavistock: A borough and a parish in the county of Devon, named after the river on which it lies, namely Tavy. It appears that the origins of the town are related to the establishment of an abbey (961) of Black monks (their name being derived from the colour of their garments). The town is located in a valley, and the scenery there is simply breathtaking (Lewis 1845, IV: 304-306).

8. Dartmoor prison: A prison built in Dartmoor in 1806, where French prisoners from the Napoleonic Wars (1803-1815) were confined. Ever since 1850, it has become England's main confinement centre for those committing serious crimes (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, III: 892).

9. Chagford: A small town and parish in Devon, England, 15 miles from Exeter. The original owner of the place was Dodo, a Saxon, but William the Conqueror gave it to the bishop of Constance. In 1328, Edward III empowered the local lords to inflict capital punishment. In the same year, Chagford became a stannary town.

The town baffles the viewer by means of its marvellous landscapes: it lies by the river Teign, and is surrounded by

trecători și pajiști bogate. Turiștii preferă acest loc mai ales datorită peisajelor sale minunate (Blewitt 1832: 1 ff).

7. Tavistock: Burg și parohie din comitatul Devon, denumit după râul pe care este așezat, și anume Tavy. Se pare că originile orașului sunt legate de înființarea unei abații (961) de călugări negri (numele lor provenind de la culoarea veșmintelor lor). Orașul este situat într-o vale, iar priveliștea de acolo este pur și simplu uluitoare (Lewis 1845, IV: 304-306).

8. Închisoarea din Dartmoor: O închisoare construită în Dartmoor în 1806, unde erau închiși prizonierii francezi din Războaiele Napoleonice (1803-1815). Încă din 1850, a devenit principalul centru de detenție pentru cei care comit infracțiuni severe (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, III: 892).

9. Chagford: Orașel și parohie din Devon, Anglia, situat la 15 mile de Exeter. Deținătorul inițial al locului a fost Dodo, un saxon, dar William Cuceritorul i l-a dat episcopului din Constance. În 1328, Edward al III-lea i-a împuternicit pe lorzii de aici să aplice pedeapsa capitală. În același an, Chagford a devenit oraș minier.

Orașul, cu peisajele sale minunate, îl uimește pe privitor: este situat în apropierea râului Teign și este înconjurat de niște dealuri

spectacular romantic hills. The houses impress by their irregular architecture. There is a woollen manufactory on the banks of the river Teign, and the fairs are held on Thursday.

The Parish of St Michael the Archangel is a beautiful structure, and many remains of the former chapels in the parish may be found in Great Weeke, Teigncombe and Rushford (Lewis 1845, I: 528-529).

10. Manaton: A parish in the county of Devon, where there are mines of tin and quarries from which granite may be procured. There is also a beautiful cascade, formed by the river Bovey. The church here is built in the gothic style and is a wonderful structure (Lewis 1845, III: 228).

11. Lustleigh Cleeves, Withycombe: Two parishes in the county of Devon. The scenery in Lustleigh is varied, and the parish here has a romantic overview, comprising the beautiful rocky valley of "Lustleigh Cleve" (Lewis 1845, III: 187-188). A part of the ancient church in Withycombe was demolished about 1745, and in its place a new structure was erected not far away from Exmouth (Lewis, 1845, IV: 621).

12. Holne Chase: A parish in the county of Devon. Here the

romantice și pitorești. Casele impresionează prin arhitectura lor neregulată. Pe malurile râului Teign, se află o fabrică de procesare a lânii, iar târgurile se țin joia.

Parohia Sfântului Arhanghel Mihail este o construcție frumoasă, iar în Great Weeke, Teigncombe și Rushford se pot găsi multe vestigii ale fostelor capele din parohie (Lewis 1845, I: 528-529).

10. Manaton: O parohie din comitatul Devon, unde se găsesc mine de cositor și cariere de unde se poate extrage granitul. De asemenea, se mai află o cascadă splendidă, formată de râul Bovey. Biserica de aici este construită în stil gotic și este o structură extraordinară (Lewis 1845, III: 228).

11. Lustleigh Cleeves, Withycombe: Două parohii din comitatul Devon. Peisajul din Lustleigh este divers, iar parohia de aici are o înfățișare romantică, cuprinzând frumoasa vale stâncoasă din „Lustleigh Cleve” (Lewis 1845, III: 187-188). O parte a vechii biserici din Withycombe a fost demolată prin 1745 și în locul ei fost ridicată o nouă construcție, nu departe de Exmouth (Lewis, 1845, IV: 621).

12. Holne Chase: O parohie din comitatul Devon. Aici râul

Dart river flows along a beautiful rocky dell, surrounded by woods (Lewis 1831, II: 406).

13. Freehold residence: The phrase “freehold residence,” used by the author, refers to the fact of owning a building or an area of land for an unlimited period of time (Hornby 2002: 512). The Romanian correspondent of the phrase is “proprietate funciară absolută.”

14. Cream, cider: Cream and cider are two of the most valuable articles in Devon food industry. Devonshire cream is famous even nowadays, and cider orchards still exist, even though, for the most part, cider is now produced in modern factories (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, IV: 48).

15. Jonathan Oldbuck: A fictional character in Walter Scott’s novel *The Antiquary*. In the beginning of the novel, Jonathan Oldbuck reads Sandy Gordon’s *Itinerarium Septentrionale*, a book indicative of the Roman remnants in Scotland. The author presents him as a genuine antiquary, whose friends had similar hobbies as his: they looked for ruined entrenchments, were interested in ancient castles, deciphered unintelligible inscriptions, and wrote about medals (Scott 1886: 16, 23).

Dart curge de-a lungul unei frumoase vâlcele stâncoase, înconjurată de păduri (Lewis 1831, II: 406).

13. Proprietate funciară absolută: Expresia „freehold residence”, folosită de autor, se referă la calitatea de a deține o clădire sau o bucată de pământ pentru o perioadă de timp nedeterminată (Hornby 2002: 512). Corespondentul românesc al expresiei este „proprietate funciară absolută”.

14. Smântână, cidru: Smântâna și cidrul sunt două dintre cele mai prețuite articole din industria alimentară a Devonului. Smântâna din Devonshire este renumită chiar și astăzi, iar livezile pentru cidru încă există, deși, în cea mai mare parte, cidrul este acum produs în fabrici moderne (*The New Encyclopaedia Britannica* 2007, IV: 48).

15. Jonathan Oldbuck: Personaj fictiv din romanul *Anticarul*, de Walter Scott. La începutul romanului, Jonathan Oldbuck citește *Itinerarium Septentrionale*, de Sandy Gordon, o carte în care se vorbește despre vestigiile romane din Scoția. Autorul îl prezintă ca pe un anticar autentic, ai cărui prieteni aveau pasiuni similare cu ale lui: căutau fortificații străvechi, erau interesați de castele antice, descifrau inscripții neinteligibile și scriau despre medalii (Scott 1886: 16, 23).

16. Antiquarian: Here, the noun “antiquarian” refers to the quality of a person who is interested in antiquities, i.e. old and priceless objects, not only books, but also ancient buildings, ruins, etc. (Hornby 2002: 44).

17. Mile: A unit of measurement equal to 1609 metres (Hornby 2002: 807).

18. Eaton Square: A residential area in Belgravia district, London, called after Eaton Hall in Cheshire, the residence of the Marquis of Westminster (Wheatley, Cunningham 2011: 4).

19. Clapham Park: A large area of land in London, about 250 acres, taken in 1824 by Mr. Thomas Cubitt (the one who conceived Belgravia), and turned into many open spaces, where large villas were built (Walford, 1878: 319-327).

20. Paterfamilias: The male head of a family in Roman times. He is the master (*dominus*) of the home, and he is called in this way even if he has no children. When he dies, his former subjects (including slaves) may have their own households, each of them assuming the role of *pater familias* (Frier, McGinn, 2004: 18).

16. Anticar: Aici, substantivul „anticar” se referă la calitatea unei persoane care e interesată de antichități, adică de obiecte vechi și neprețuite, nu numai cărți, ci și construcții străvechi, ruine, etc. (Hornby 2002: 44).

17. Milă: Unitate de măsură egală cum 1609 metri (Hornby 2002: 807).

18. Eaton Square: O zonă rezidențială din districtul Belgravia, în Londra, denumită după Eaton Hall din Cheshire, reședința marchizului de Westminster (Wheatley, Cunningham 2011: 4).

19. Clapham Park: O întindere vastă de pământ din Londra, aproximativ 250 de acri, preluată în 1824 de către domnul Thomas Cubitt (cel care a conceput Belgravia) și preschimbată în numeroase spații largi, unde au fost construite vile somptuoase (Walford, 1878: 319-327).

20. Paterfamilias: Capul familiei în epoca romană. El e stăpânul casei (*dominus*) și este numit astfel chiar dacă nu are copii. După moartea sa, foștii săi supuși (inclusiv sclavi) pot avea propriile lor familii, fiecare dintre ei asumându-și rolul de *pater familias* (Frier, McGinn, 2004: 18).

21. *Newton Abbot*: A market-town in the south of Devon, 187 miles from London, located on the river Lemon, between Exeter and Plymouth (Lewis 1845, III: 392-393).

22. *Morning dress*: In British fashion, the morning dress is an appropriate dress for breakfast; it is a wrapper tailored loosely, made generally of chintz or muslin. The front part of the dress may be protected by an apron. This dress may be worn usually by a lady performing domestic duties (Hartley 1872: 27).

23. *Shilling*: A british coin used before 1971, the equivalent of 12 pence (Hornby 2002: 1180).

24. *Ivybridge, or Ivy-Bridge*: a village in the south of Devon (Lewis 1831, II: 470).

25. *Bovey*: A parish in the south of Devon, in the union of Newton-Abbot (Lewis 1845, I: 305).

26. *Toddy*: A beverage prepared of alcohol, hot water, sugar and, in some cases, spices (Hornby 2002: 1366).

21. *Newton Abbot*: Oraș-târg din sudul Devonului, la 187 de mile depărtare de Londra, situat pe râul Lemon, între Exeter și Plymouth (Lewis 1845, III: 392-393).

22. *Rochia de dimineață*: În moda britanică, rochia de dimineață este o rochie potrivită pentru micul dejun; este o haină de casă croită larg, făcută în general din pânză de bumbac sau muselină. Partea din față a rochiei poate fi protejată de un șorț. Această rochie poate fi purtată de obicei de către o gospodină care își îndeplinește îndatoririle casnice (Hartley 1872: 27).

23. *Șiling*: O monedă britanică în uz înainte de 1971, echivalentul a 12 peni (Hornby 2002: 1180).

24. *Ivybridge, sau Ivy-Bridge*: un sat din sudul Devonului (Lewis 1831, II: 470).

25. *Bovey*: O parohie din sudul Devonului, în uniunea Newton-Abbot (Lewis 1845, I: 305).

26. *Toddy (rachiu cu apă)*: O băutură preparată din alcool, apă fierbinte, zahăr și, în unele cazuri, mirodenii (Hornby 2002: 1366).

27. Stone stile: A few steps used to climb over a fence, usually in a field (Hornby 2002: 1275). In Romanian, „pârleaz,” (the equivalent of the English concept of “stile”) is usually made of wood (Dima et al. 2007: 1471).

28. “What a Hercules!”: An allusion to the twelve labours performed by the Greek hero Heracles (in the Roman mythology, Hercules) (t.n.).

29. Tea: A meal eaten in the early evening, usually consisting in sandwiches, biscuits or cakes and tea (Hornby 2002: 1332).

30. Supper: The last meal of the day, a light one, before going to bed (Hornby 2002: 1306).

31. Gold-stick-in-waiting: The English term “gold stick” refers to an officer in the life guards of the king or queen. When His or Her Majesty gives one of his regiments of life guards to an officer, he or she offers him a gold stick, hence the name of “gold-stick.” The officer on duty is called “gold-stick-in-waiting” (James 1802: 910). The Romanian translation, “ofițer de ceremonie”, is an approximate one.

27. Pârleaz de piatră: Câteva trepte folosite pentru a urca un gard, de obicei pe un câmp (Hornby 2002: 1275). În limba română, „pârleaz”, (echivalentul conceptului englezesc de „stile”), este de obicei făcut din lemn (Dima et al. 2007: 1471).

28. „- Ce mai Hercule!”: Aluzie la cele douăsprezece munci efectuate de eroul grec Heracles (în mitologia romană, Hercules) (n.t.).

29. Ceai: O masă servită seara devreme, constând, de obicei, în sandvișuri, biscuiți sau prăjiturile și ceai (Hornby 2002: 1332).

30. Cină târzie: Ultima masă a zilei, una ușoară, înainte de a merge la culcare (Hornby 2002: 1306).

31. Ofițer de ceremonie: Termenul englezesc „gold stick” se referă la un ofițer din gărzile de corp ale regelui sau ale reginei. Când Majestatea Sa îi dă unui ofițer unul dintre regimentele sale de gărzi de corp, îi oferă totodată un baston aurit, de unde și numele de „gold-stick.” Ofițerul de serviciu se numește „gold stick-in-waiting” (James 1802: 910). Traducerea în limba română, „ofițer de ceremonie”, este una aproximativă.

